

ద-29

ఓమ్ తత్ సత్.

గృహస్థాశ్రమ తత్వము.

(శ్రీ రామతీర్థస్వామి ప్రణీతము)

అనువాదకులు:

శ్రీ తత్వానందస్వాములు.

శ్రీ వ్యాసాశ్రమము తరపున ప్రకటితము.

హల్లవకూర్పు 2000 ప్రతులు.

1952

శ్రీ వేదవ్యాస ముద్రాక్షరశాల, చిత్తూరు.

కాపీకైటు.]

[దీనివల 0-6-0

వలయువారు: మేనేజరు, శ్రీ వ్యాసాశ్రమము,
యేర్పేడు పోస్టు, (చిత్తూరు జిల్లా)

ప్రశ్నోత్తర మాణిక్యమాల.

ప్రశ్నోత్తర మాణిక్యమాల యను నీ దివ్యగ్రంథం
మాణిక్యములవంటి ప్రశ్నోత్తరములచే కూర్చబడినదగుట
దీనికి సార్థకనామధేయము పెట్టబడినది. ఇదివరలో విరచితమ
లగు గ్రంథములచే తీరని సందేహములుండిన దీనివలన నవినివృత్తి
కాగలవు. అంతే గాక ఇదివరలోనుండు గ్రంథములయందు
నెక్కువ శాస్త్రప్రమాణములగు ఉపనిషద్వాక్యములుండుటచే
శాస్త్రపఠనములేనివారికి అర్థమగుట కొంత ప్రయాసముగానుం
డును. ఇదియే అటువంటిది కాదు. కేవలము సులభభాషలోవచన
రూపముగానుండుటచే విద్యలేని ముఘుక్షువులకుగూడ వేదాంత
సారము గోచరముకాగలదు. [దీనివెల 2-0-0.

బుద్ధచర్య.

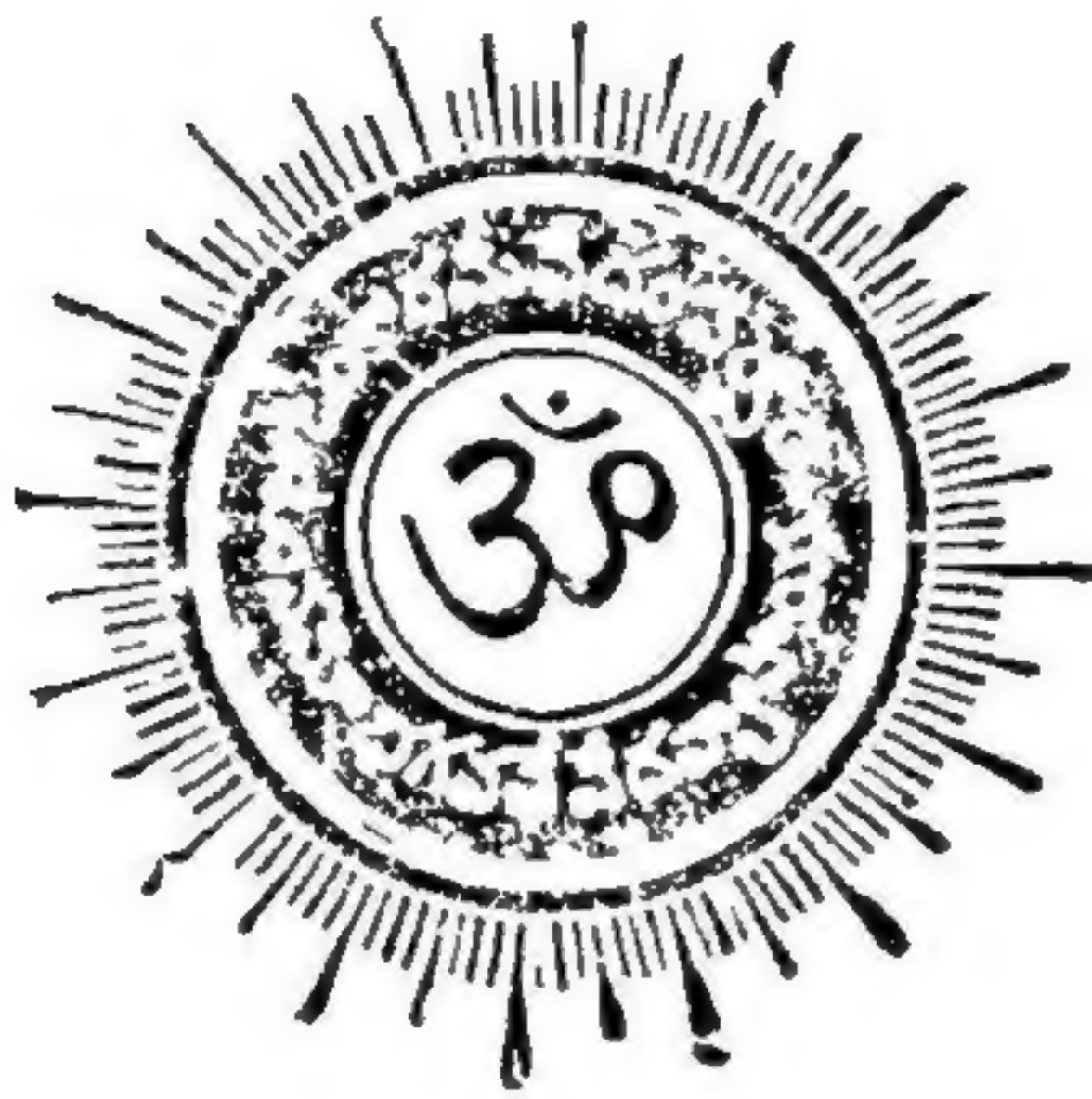
ఇందులో శ్రీబుద్ధభగవానునిగురించి గ్రహించవలసిన విష
యములనన్నింటిని సంగ్రహించి వ్రాయుడమైనది. బౌద్ధగ్రంథము
లెన్ని గలవో అన్నిటి సారమిచ్చియు. శ్రీబుద్ధభగవానుడు ఏల
భూలోకమున నవతరించవలయును? అచటనుండి పరినిర్వాణము
వరకు గల సర్వవిషయములున్న, బుద్ధదేవుని సర్వోపదేశము
లున్న, సర్వసాధనములున్న, దీనిలో చూడగలడు. వెల 5-0-0

నారద భక్తిసూత్రములు.

తెనుఁగున ఇంతవిపులముగా ఇదివరలో నెవరున్న
ండలేదు. భక్తియొకటియే ముక్తికి సాధనమని శ్రీనారద
శయము. ఇతరములగు యోగ, తప, వేదాంత విచార
ముక్తిని గలుగజేయును. [వెల 2-0-0

ప్రచురము ౧

గృహస్థాశ్రమతత్వము.

“గృహస్థజీవనము మోక్షమునకు ప్రతిబంధకము
కాకపోగా తత్త్వంగల ఆశ్రమములకు అన్నిటికిని
అవలంబనము ఒసగునదై ధన్యమై
వెలయగలదు.”

1952

వలయువారు: మేనేజరు, శ్రీ వ్యాసాశ్రమము,
యేర్పేడు పోస్టు, (చిత్తూరు జిల్లా.)

B

1956

9

27

చతుర్థము ద్రణమునకు

పీఠిక.

ఈ గ్రంథరాజము చిన్నదయ్యును అమూల్యముగు గ్రంథము. ప్రతి ఘరుషుడును, ప్రతి స్త్రీయు, ప్రతి బాలుడును, బాలికయు కూడ పఠించవలసిన గ్రంథము. గృహస్థధర్మము తుద్రమైనదనియు, సన్సార విమనాగరమున బడి కొట్టుకొనుటే దీనికి గమ్యముగాని తరించు నదుపాయము ఇందు దొఱకదనియు పలువురు తలంచుచున్నారు. మరియు సంన్యాసము శ్రేష్ఠమనియు, అందు ప్రవేశించి ఒక్కసారి సామాన్య సన్సార చిహ్నములను పో విడిచినయెడల ఈ లోకమున సుఖజీవనమును పరమున ముక్తియు లభించునని భ్రమ పడుచున్నారు. గృహస్థుడు విధ్యుక్తనత్కర్మ నాచరించి తత్కర్మ ఫలత్యాగముచేసి తరించగలడు. సంన్యాసి సకలకామ్యకర్మల త్యజించి తరించును. అంతియే భేదము. ఒకటి మరొకదానికన్న మిన్న యని భ్రమపడి, గుణకర్మ స్వభావముచేరి ఒకదానియందుండ అర్హులగువారు తమ ఆశ్రమమును వీడ తగదు.

ఒకరాజు గృహస్థధర్మము శ్రేష్ఠమా? సంన్యాసము శ్రేష్ఠమా? అనుసమస్యను తేల్చుటకు పూనుకొనెను. అందుల కొక వింతమార్గమును అవలంబించినాడు. గృహస్థజీవనము శ్రేష్ఠమని రుజువుచేయజాలని సంసారులనెల్ల బలాత్కరించి సంన్యాసుల చేయుచు, సంన్యాసము శ్రేష్ఠమని రుజువు చేయజాలని సంన్యాసులకెల్ల పెండ్లిండ్లు చేసి సంసారమున పడ

(ii)

వేయుచు నుండెను. తుదకొక సంన్యాసి వీని సమస్యా పరిష్కారము చేయ నొడంబడి, బ్రాహ్మణవేషము వేయించి రాజును తనతో దీసికొనిపోయెను.

ఒకానొక నగరమున రాకొమరితె స్వయంవర మహోత్సవము. జరుగుచుండ అచటికి ఈ యిరువురును పోయిరి. వీరికి దాపుగనే ఒక నుందరాకారుడగు యశావన సంన్యాసి నిలిచి ఉత్సవమును తిలకించుచుండెను. రాకొమరితె దగద్దగ మెఱయు నలంకారములతోవచ్చి, రాకొమరులను రాజులను వరుసగా చూచి ఎవరిని వరించదయ్యెను. తుదకు దూరమునుండి తొంగిచూచుచున్న యువక సంన్యాసి కంఠమున పూలమాలిక వేసెను. అతడు దానినితీసి విసరి నేల వేసి పారిపోవుచుండెను. రాజు ఈ సంన్యాసి పేదవాడు గాన తన కొమరితను పెండ్లాడ వెఱచి పోవుచుండెనని తలచి, తత్క్షణమే తన రాజ్యమున సగభాగమును, తన అనంతరము మిగత సగమును ఇచ్చెదనని కేకలు వేయసాగెను. సంన్యాసి ఈ మాటలను వినియు సరకునేయక వెళ్లిపోవుచుండెను. రాకొమరితె తాను వరించినవాడే తనభర్త అని వానివెంట పర్విడిపోవుచుండెను.

సమస్యా పరిష్కారమునకు పూనుకొనిన రాజును సంన్యాసియు వారి వెంటబడి పోయిరి. ముందుబోవు సంన్యాసి ఒక అడవిలో చాల దూరము పోయి పోయి, వెంటవచ్చు రాకొమరితను గాంచి తప్పించుకొన నెంచి, పొదలలో దూరి కనబడకుండ పోయెను. వెనుకవచ్చు రాజును సంన్యాసియు రాకొమరితెను కలిసికొనిరి. సాయంసమయము దాటి చీకటి

(iii)

పడసాగెను. ఉదయమున మార్గము చూచుకొని అడవినుండి బయట పడవచ్చునని ఒక చెట్టుక్రింద మువ్వరును పరుండిరి.

ఆ చెట్టుమీద ఒక పక్షి గూడున్నది. అందొక మగ పక్షియు ఒక ఆడపక్షియు కాపురముండెను. వానితోడ రెండు చిన్న పక్షిసూన లున్నవి. మగపక్షి చెట్టుక్రింద నున్న వారిని తన భాగ్యకు చూపి “ఈ అతిథులు చలిచే బాధపడుచున్నారు. నేను ఎక్కడికైన పోయి కొంచెము నిప్పును తెచ్చెదను” అని ఎగిరిపోయెను. కొంతసేపటికి కాలుచున్న పుడకను ఒకదానిని తెచ్చి చెట్టుక్రింద పడవేసెను. ఆ అతిథులు దాని సహాయమున చలిమంట వేసికొని చుట్టును కూర్చుండిరి. మగపక్షి మఱల నిట్లనెను; “వీరికి ఆకలి దీర్చుటకు మనయింట యేమియులేదు. నేను మంటలో పడెదను. నా మాంసమును వీరు తిని తృప్తులయ్యెదరుగాక” ఇట్లు అనుచునే అది మంటలో పడెను. ఆడుపక్షి “నా మగని త్యాగమువలన అతిథులకు చాలినంత ఆహారము దొఱకుట లేదు. భర్త ప్రారంభించిన ధర్మమును భార్య పూర్తిగావింప వలెగదా? అదియే సహధర్మచారిణీత్వము” అనుచు అదియు మంటలో పడినది. ఇక గూటియందున్న పక్షిపిల్లలు “మన తల్లిదండ్రులు తమధర్మనిర్వహణమునకై శక్తిరత్యాగముచేసిరి. మనకు మార్గదర్శకులైరి. జననీజనకులు ప్రారంభించిన యీ మహాయజ్ఞము అనంపూర్ణముగ నున్నది. రెండుపక్షుల మాంసము ముగ్గురికి చాలదు. మన మాంసమును అందు చేర్చుదముగాక. అది మన ధర్మము” అనుచు అదియు మంటలో పడినవి.

(iv)

రాజును తోడ్కొనివచ్చిన సంన్యాసి వానితో నిట్లనెను:
 “చూచితివా! ఆ యశావన సంన్యాసి, సర్వాధరణ సంశోభిత
 యగు సుందరియు రాజ్యవైభవమును తన పాలబడినను, ఆశ
 గొనక విరాగియై వెడలిపోయినాడు. ఈ పక్షిరాజములు
 ప్రాణముల నెనను త్యాగముచేసి గృహస్థధర్మమును నిర్వ
 హించినవి. ఇందును అందునుకూడ స్వార్థచింతగాని భోగ
 లాలసగాని లేదు. విఠిర్కల వైరాగ్యముతో కూడిన గృహ
 స్థుడు సంన్యాసికి సమానుడే. పారమార్థికముగ నిరువురి ధర్మ
 ములును సమానములే. మోక్షప్రదములే. కాబట్టి నీవు
 సంసారిగా నుండ గోరుదువా, ఆ పక్షులవలె నిష్కాముడవై
 జీవించుము. లేదా సంన్యాసి కాగోరెదవా, ఆ యువక సంన్యాసి
 వలె జీవించి ఆశగొనక పూర్ణవిరాగివై యుండుము.”

గృహస్థ సన్న్యాసములు రెండును సమానమని వి.టిమి
 గదా! ఇక యీగ్రంథమున గృహస్థధర్మ తత్వమును తెలియు
 దముగాక.

వి ద వ కూ ర్పు న కు పీ ఠి క .

కొలదికాలముగోనే విదవముగను అవశ్యక మగుటచేత, ఆగ్రహ సోద
 రులు యీగ్రంథమును యెట్లాదరించుచున్నది, తేమ తెల్లమే. కావున వేటొక
 పీఠిక అనవసరము. ఇంకను కొన్నివిషయములు అనుబంధమున చేర్చి పాఠ
 కులకు మఱింత లాభకరముగా గ్రంథమును వృద్ధిచేయుచున్నారము. ఇంతే
 మా మనవి.

మే నే జ రు .

గృహస్థాశ్రమతత్వము.

వేదాంతశాస్త్రము పరివ్రాజకులకును సన్న్యాసులకును కంటె గృహస్థులకే ముఖ్యముగ ఉపయోగకరము; హిమాలయములలో ముక్కు మాసికొని కూర్చుండు ఏ విరాగుల కొఱకో యేర్పడినదని తలంపరాదు. వేదాంతశాస్త్రము గృహస్థుల కొఱకే ఉద్దేశింపబడియున్నది.

ప్రతి గృహమునందును భర్త భార్యను సంతోషపెట్ట వలయుననియు, భార్య భర్తను సంతోషపెట్ట వలయుననియు, చాలసదుద్దేశముతోడనే ప్రయత్నించుచుందురు; కాని ఫల మెట్లున్నది? ఇరువురును ఒండొరులను అధోగతికి లాగు కొని పోవుచున్నారు. ఇందు నేరము ఎవరిది? వారి అభిమత మున దోషమున్నదా? లేదు. అంతకును కారణము వారి అజ్ఞానమే నుడి. ఒండొరులకు ఏది శ్రేయోదాయకమో వారికి తెలియదు. అందువలననే కష్టములు దుఃఖములు గల్గుచున్నవి.

ఒండొరులు తుచ్చవిషయవాంఛలతో సత్త్వప్రిచేందు టకై ప్రయత్నించుటవలన, పరస్పరము నుఖపెట్టుకొనగలమని నరులు తలంచుచుందురు. ఒకడు మఱొకని ఆడంబరమునకు తొడ్పడినయెడల తాను వానికి మహోపకారము చేసినటుల ఎంచుకొనుచుందును. ఇట్టి పరోపకారభావమునకు అజ్ఞానమే ఆధారము. ముందు అటువంటి అజ్ఞానమును తొలగించవల యును. అప్పుడు ప్రతిగృహమును ఆనందనిలయమై వెలుంగ గలదు. సంసారము స్వర్గనివాసము కాగలదు.

మనము భగవంతునిగాని, ప్రకృతినిగాని మారునటుల నేయలేము అని జ్ఞప్తి నుంచుకొనవలయును. మనము ఆత్మ జ్ఞానోన్నతిని పొందవలయుననుట ప్రకృతిశాసనము. అది భగవంతుని సంకల్పమునై యున్నది. ఈ ప్రపంచమున జరుగు లోపములన్నియు, మఱియు లౌకికవ్యవహారదక్షత యావత్తును, మనలోని ప్రతివాడును తన దైవాంశమును గుర్తించి, భగవంతునితో ఏకీభావమును పొంది, వానిలో ఐక్యమగుట కొఱకే తిన్నని మార్గముననే నడచుచున్నవి. ఎన్ని బాధలైన పడి ప్రతి వాడును వేదాంతి కాక తప్పదు.

కత్తిని అగ్నిహోత్రమును చూపి బాధించి అనగా హింసించి వేదాంతమును బోధించు అవసరములేదు. ప్రకృతి ధర్మములు అన్నియు సైనిక గణములీల నున్నవి. భగవంతుని యీ బలగములు నిన్ను సదా ఆత్మసాక్షాత్కారమునకై త్రోసికొనిపోవుచునే యుండును. నీవు పోక తప్పదు. నీపొరుగు వాని డేమము ఎందున్నదో నీవు గ్రహించినయెడల నీవు ప్రకృతి ధర్మమునకు అనుగుణ్యముగ వర్తించగలవు. ప్రతి యిల్లును, ప్రతి చెఱసాల సయితము అప్పుడు స్వర్గనిలయ ముగ మారిపోగలదు.

ప్రకృతిధర్మానుగుణ్యముగ నిజమగు శుభము, భగవంతునితో నీ ఐక్యతను సాక్షాత్కారమునకు దెచ్చుకొనుట లోనేయున్నది. నీ శుభమనగా నీవు మోక్షమును పొందుటయే; నీవు సర్వాత్మయు, సర్వశక్తిమయుదును, అనంతుడును అగు భగవంతుడవే అని అపరోక్షానుభవము పొందుటయే మోక్షము. అపరోక్షానుభవమునకు పరమావధి నీవు భగవంతునితో ఐక్యమందుటే. “నేను వీని కొడుకును, వాని తండ్రిని” అను

నిట్టి భావములన్నియు స్వస్థప్రాయములై, నిన్ను విడచిపోవలయును. అప్పుడు నీదే వాంఛ ప్రత్యక్షానుభవమునకు రాగలదు.

నీదుఃఖములకు, నీ పరితాపములకు కారణము తెలుపవలసినయెడల, నీవు బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును పొందుటకై ప్రకృతినిన్ను త్రోసికొని పోవుచుండుటయే అని తెలిపిన చాలును. గమ్యమును చేరికపోవుటే దుఃఖమునకు కారణము. పైకిపోయి గమ్యమును చేరితివా యిక నీకు పాపము అంటదు. నీవు సమస్తమునకు అతీతుడవై వెలుంగుదువు. నీవు పరిపూర్ణుడవగుదువు; నీవు బ్రహ్మమే అగుదువు.

అపరోక్షానుభవము ఒక్కగంతులో వచ్చునది కాదు. కాలపరిపాకము అత్యవసరము. ఈ సరీరము యిప్పటి పరిణామావస్థకు వచ్చుటకు లక్షలకొలది వర్షరములు గడిచియుండును. గత కాలములో ఒకప్పుడు నీవొక మొక్కవై యుంటివి. మఱొకప్పుడు అఫ్రికాలో సిద్దీవై యుండియుండువు. నేఱొకప్పుడు నీవు వేఱొకజాతివాడవు, వేఱొక దేశీయుడవునై యుండియుండి, యిప్పటి కీదశకు వచ్చితివి.

ఒక గృహమును ఊడదీయుటకును కాలము అనునది అవసరము, కాని గృహముకట్టుటకు పట్టునంతకాలము విప్పుటకు అవసరముండదు, నీకడ తుపాకీమందు ఉన్నయెడల సత్వర్థము దానిని పచ్చిన్నము చేయవచ్చును. కాని చాలమందికి ఈ తుపాకీమందు దొరికదు అనవచ్చును.

నీవు నీభార్యతోడను నీబిడ్డలతోడను కాపురము చేయుచు, నీవు ఈ తత్వమును అపరోక్షానుభవమునకు తెచ్చి కొంటివేని నీబుద్ధిబలముచేతనే నీవు నూరిపోదువు; నీకు ముక్తి అలవడును. నీకు ఇక జన్మారంభ బాధ యుండదు. భగవంతుని

చేరుటకై నీవు ఈజన్మములో యోగములను అన్నింటిని సాధన చేయవలసిన అవసరముండదు.

కొందఱు భక్తిచేత ముక్తి చేకూరుననియు, మఱి కొందఱు కర్మచేతనే ముక్తి సాధ్యమనియు చెప్పుచుందురు.

కేవలము కర్మవలన ముక్తిలేదు.. కేవలము భక్తివలనను ముక్తిలేదు. ఆత్మమందు భక్తియుండి, నీ కర్మలద్వారా ఆచరణచేసినగాని ముక్తి దొఱకదు. ఈ రెండిటిచేతను నీ ఆత్మను తెలిసికొంటివా, ఆక్షణముననే నీవు ముక్తుడవు అగుచున్నావు.

జ్ఞానము రెండు మార్గములఁ గలుగుచున్నది; బుద్ధి ద్వారమునను భావద్వారమునను గలుగుచున్నది. భావనా ద్వారమున భగవంతుని సాక్షాత్కారమునకు తెచ్చికొనినను జ్ఞానమే యగుచున్నది. ఈ జ్ఞానము అవసరమే. దీనికి వెఱచి పారిపోతివా నీకు పరితాపము తప్పదు.

మన సంసారములలో సామాన్యముగ జరుగునది ఏమి? భార్యభర్తలు ఇరువురును ముక్తినిపొందు నిమిత్తము, అఖండ సత్యజ్ఞానమును పొందుటకొఱకు, పరస్పరము సాహాయ్యము జేసికొనవలసియుండును. అటులచేయుచు, భర్తకు నిజమైనభక్తి గలిగి సత్యజ్ఞానము అమరునటుల వర్తించుటలో భార్య తోడ్పడనేని ఆమె వానికి మోక్షమార్గమును చూపు గురువే అగుచున్నది. అటులనే భార్యకు తోడ్పడు భర్త ఆమెకు మోక్ష మార్గమును చూపు గురువు అగుచున్నాడు. ఇప్పటి దుస్థితి యెట్లున్నది? భార్యను రౌరవాది నరకములకీడ్చు పిశాచమువలె భర్తయు, భర్తను అధోలోకములకు అణగదొక్కు పెనుభూతమువలె భార్యయు మెలగుచున్నారు.

నీ అజ్ఞానమే నిన్ను అధోగతికి లాగుచున్నది. కుటుంబ ధర్మములలో నీకు భంగపాటు తెచ్చునది ఏదియునులేదు. భార్య పిశాచమై వర్తించుచున్నది. భర్తను ఏ యిరువది రూప్యము లతో బానిసయగునటుల బలాత్కరించుచున్నది. ఏవో నాలుగు తఱుకుబెఱుకు నగలను. ఆడంబర వేషములను ఆశించి, తన ఆత్మను నాశము చేసికొనుచున్నది. భర్తయు అటులనే వర్తించుచున్నాడు. భార్యను తనకంటె వేరగు ఒకవ్యక్తిగా చూచుచున్నాడు. భార్య వేత్రై. తనకుగాను నియమితమైన భోగ వస్తువుగా నెంచుచున్నాడు. భార్యయు భర్తనుగూర్చి అటులనే తలచుచున్నది. అందువలననే సకలదుఃఖములును వాటిల్లుచున్నవి. భార్య భర్తను బానిసగా జేయుచున్నది. భర్త భార్యను బానిసగా జేయుచున్నాడు.

నీవు ఒక దున్నపోతునకు త్రాడుగట్టి లాగుచుండిన యెడల, నీవు దానిని లాగిపట్టునంతకాలము అది యి నిన్ను లాగిపట్టుచున్నట్లే అగును. భౌతిక సంపదలన్నియు నిట్టివే. వానిని నీవు లాగిపట్టుచున్నావు; అవియు నిన్ను లాగిపట్టుచునే యున్నవి. సంపదలకై పెనగులాడు తుచ్చవాంఛల విడిచి, సదా ఇతరుల ఆస్తిని ఆశించు నీచస్వార్థమును త్యజించి, పరోపకార చింత కలిగి, దాతృభావముతో వర్తించు నెడల ప్రతి గృహమును స్వర్గమే ఒప్పుగలదు.

భార్యయు భర్తయు యిరువురును ఒండొరుల శుభమునకై పాటుపడవలయును. నాకు ఇది ఇమ్ము అది తెమ్ము అని గాసి, నాకిది చేసిపెట్టుము అదిచేసికెట్టుము అనిగాని కోరుచుండు బుద్ధిని మానినయెడల సమస్తమును సిద్ధించగలదు. స్వర్గమే నీ అరచేతిలో నుండగలదు.

ఈ వస్తువును తెచ్చిపెట్టుచు, ఆవస్తువును చేసిపెట్టుము అని నీవు అడుగుచున్నావు. సరే, దానిని తెచ్చియిచ్చును. అది వినియోగమైపోగానే నీకు దానిపైని మఱల కోర్కె గలుగుచునేయున్నది. కోరిక అనునది రోగమువంటిది. వూర్తిగ నిర్మూలముకానియెడల అది సదా తీరుగ బెట్టుచునేయుండును.

నీవు కోరుకొను వస్తువు దొఱికినప్పుడు ఆనందము కలిగెనుగదా అనవచ్చును. ఎంత షరితాపము, ఎంత తనుకులాట ఐనపిమ్మటనోగదా ఆ స్వల్పానందము వచ్చుట? పోనీ, ఆ ఆనందము వచ్చిన పిమ్మట ఎంతకాలము నిలవగలదు? కొద్ది కాలములోనే మటుమాయమై పోవుచున్నదే!

ప్రతిఫలముకోరిక నీవు ఏమిచేసినను, ఏమి ఇచ్చినను నీకు ఆనందము కలుగుచున్నది. ఆ షరొపకారభావములోనే ఆనందమున్నది. ఒకరియొద్దనుండి తీసికొంటినను భావమువలన కలుగు ఆనందము క్షణభంగురము; మఱియు అది దుఃఖకారణము. నీ ఆనందమును 'పుచ్చుకొనుటలో' ఉంచక, 'ఇచ్చుటయందు' నిలుపుము. ఇచ్చుటవలన కలుగు ఆనందము స్థిరస్థాయి. నీవు ఒకటికి చేసిన దానమును స్మరించి సతతము ఆనందమును పొందగలవు. నీకు ఒకరిచ్చినదానినిగూర్చి నీవు చిరకాలము సంతోషమును నిలుపుకొనజాలవు. నీవు ఒక దేవాలయమునకు ధర్మమును ఇచ్చితివి అనుకొనుము. నీకు అది శాశ్వతముగా సంతోషమును ఒసగుచున్నది. నీకు ఒకడు ఏనుగును దానముచేయును. నీవు సంతోషింతువు; దానిను స్తుతింతువు; కొలదికాలములోనే "ఈ ఏనుగు నాదే" అను భావన స్థిరముగ నీహృదయమున నాటుకొనును. ఎన్నడోగాని దాతను స్మరింపవు. ఆ దానమును గూర్చిన ఆనందము నీ హృదయము

నుండి త్వలోనే జారిపోవుట నిశ్చయము. కావున ఎల్లడలను నీవు దాతగానే ఉడుటకు యత్నించుము; ఎన్నడును స్వీకర్తగా అనగా పుచ్చుకొనువాడవుగా ఉండజూడకుము.

భార్యభర్తలు ఇరువురను తనులో ఎవరికి ఎవరు ఏమి ఇతురా అని దేవురించుచు చూచుచుండక, సతతము పరోపకార పారీణతి గలిగి, దాతలుగానుండుటే గృహస్థులు ఆనందమును పొందగల రహస్యము. అప్పుడిరువురును సౌఖ్యము ననుభవించగలరు.

సరియే, దేని ఇచ్చుట? దానమునకు అర్హులెవరి? భార్యగాని భర్తగాని సాధ్యమెంతవఱకును తాను జ్ఞాన దానము చేయుచుండవలయును. జ్ఞానమే దానార్హపదార్థము. నీవు భార్యవై నయెడల నీ భర్తను, నీవు భర్తవై నయెడల నీ భార్యను, పవిత్రీవంతముగ ఒనర్చజాలినప్పుడే నీ ధర్మమును నీవు నిర్వహించినట్లుగును. అది విధ్యుక్తమార్గమును అగును.

పూర్వము ఒక రాజు కలడు. ఆయన బ్రహ్మజ్ఞానమును సాధనచేయనెంచెను; అందుకొఱకై అతడు గృహస్థాశ్రమమును విసర్జించుట అనసరమని తలంచెను.

భార్య ఎంతగా ప్రయత్నించినను అతడు ఆమెబోధను విడదొక్కును. ఆమె మూటనే అతడు సరకుచేయలేదు.

అతడు రాజ్యమును త్యజించి, భార్యకు రాజ్యపాలనా భారమును ఒప్పగించి హిమాలయ పర్వతమున కేగెను. ఒక సంవత్సరము గడచినది.

ఈలోపుగా రాణి భర్తకు శాశ్వతానందమును చేసూర్పు ఉపాయముగూర్చి విచారింపసాగెను. ఒకనాడు ఆమెనన్నాన్యసి వేషమునుదాల్చి, భర్తయున్న పర్వతాలను సమీపించెను.

ఆయన ధ్యానాయ త చిత్తుడై యుండగాంచి ఆయనకండ్లు దెఱచు
వఱకును ప్రక్కను నిలిచియుండెను. ఆమెను ఒక గొప్ప
సన్న్యాసిగానెంచి ఆ రాజు ఆమెకు పూజ లర్పించెను.

ఆమెకు తన్మయావస్థ గలిగినది. (దివ్యజ్ఞానమతోనిండి
నది.) “స్వామీ! నన్నుద్ధరించుమి తము అవలెరించిన భగవ
దవతారమనియే భావించుచున్నాను.” అని రాజు పలుక
ఆమె “ఔనుఔను” అనెను. అంతట రాజు తనకు జ్ఞానోపదేశము
చేయుడని కోరెను. వారు యిటుల ప్రసంగించిరి:

రాణి—ఓరాజా! నీవు ప్రపూర్ణానందమును అనుభవింప
కోరుదువేని, నీవు సర్వపరిత్యాగము గావించవలసి యుండును.

రాజు—(ఆశ్చర్యముంజూపుచు) నేను నా రాజ్యమును
నా భార్యను, నా బిడ్డలను పరిత్యజించియే యున్నాను! !

రాణి—నీవేమియు త్యజించలేదు. విరాగివి కాలేదు.

రాజు—(ఏమియు గ్రహింపజాలక) నేను నా రాజ్య
మును వీడలేదా? నా కుటుంబమును విడచి రాలేదా? అయినను
నేను విరాగిని కానా?

రాణి—లేదు లేదు. నీకు ఇంకను ఏమియులేదా?

రాజు—అవును. నాకు ఈపర్ణశాల ఉన్నది; ఈవండము
ఈ కమండలములున్నవి.

రాణి—కావున నీవు విరాగివికావు. నీకు ఏమేని ఉన్నంత
కాలమును నీవు దానివాడవే అయిపోదువు. నీకు స్వతంత్రిత
లేదు. క్రియయు, ప్రతిక్రియయు, పరస్పరము అభిముఖములై
(ఒకదానికి ఒకటి ఎదురై) వర్తించును. నీవొకదానిని ‘నాది’
అనుదువేని, అదియు ‘నీవు నా వాడవు’ అనుచుండును.

అంత ఆరాజు గుడిసెను తగులబెట్టినాడు. దండకమండల ములను నదిలో పారవేసినాడు.

రాజు—ఇప్పుడో నేను విరాగిని కానా?

రాణి—ఈవస్తువులను పారవేసినంతమాత్రాన వైరాగ్యము లభించదు. రాజా! నీవు పర్ణశాలను తగులబెట్టివేసితివి. కాని నీకు ఇంకను మూడుమూరలన్నర మృద్దేహము (శరీరము) లేదా? ఊరక ఆ వస్తువులను నాశము చేసితివే! అది తప్పు! అందువలన నీకు చేకూరిన మేలులేదు. అప్పుడు నీకున్నది ఇప్పుడును ఉన్నది. ఈ మూడు మూరలన్నర రేగడిల్లు నిలిచియే యున్నదిగదా!

అంతట రాజు తన శరీరమును దగులబెట్టివేయ ఉంకించెను. ఒక చితిని చేర్చి, నిప్పును తగులజేసెను. ఆ అగ్నిలో దుముకుటకు సిద్ధపడెను. భార్య వానిని అడ్డగించి, యిట్లుప్రశ్నించినది:

రాణి—ఓరాజా! నీశరీరమును దహనముచేసిన వెనుక ఏమియు మిగులదా?

రాజు—బూడిద మిగులును.

రాణి—ఎవరి బూడిద?

రాజు—నా బూడిదయే.

రాణి—అట్లులే నచో నీకు అప్పుడును బూడిద మిగిలి యుంటున్నది. కాబట్టి నీశరీరమును తగులబెట్టియు నీవు విరాగివి కాజాలకుండువు.

రాజు—అట్లులే నయెడల నేను విరాగిని అగుట ఎట్లు? నేను ఏమి త్యజంచవలసియున్నది?

రాణి—రాజా! ఇదెవరి శరీరము?

రాజు—నా శరీరమే.

రాణి—సరే, దానిని త్యజించుము. అందున్న మనస్సు ఎవరిది?

రాజు—నా మనస్సే.

రాణి—అటులే స, దానిని పరిత్యజించుము.

రాణి యీతరున రాజును విచారణశీలునిగా జేసి, ప్రశ్నలను అడుగునటులను, తానే వానికి సమాధానము చెప్పకు నటులను చేసినది. తుదకు ఆయన యిట్లు తలపోయెను:-

“నేను అసగా ఎవరు? నేను ‘మనస్సును’గాక, అదియు నాదే ఐనచో, నేను యింకను వేతై యుండవలయును! నేను శరీరము కాదు; మనస్సునకును అతీతముగనే నేనున్నాను.”

తుదకు ఆయన “నేను దేవ దేవుడనే; సర్వేశ్వరుడను; పరిపూర్ణుడను; శాశ్వతబ్రహ్మమును!” అని భావించెను. ఇతర పదార్థములను అన్నింటిని పరిత్యాగము చేసినను ఈ పరిపూర్ణ శాశ్వతబ్రహ్మమును త్యాగముచేయ వీలుపడునదికాదని ఆ రాజు తెలిసికొనెను. “తన్నువగాలిన ధర్మములేదు” అందుకు. ‘త్యాగము మనకు అత్యంతము ప్రియములగు వస్తువులతో ప్రారంభము కావలసియున్నది. ‘అహం’ అను భ్రాంతినే నేను విడువవలసియున్నది! ‘నేను ఇది చేయుచున్నాను; నేను దానికి కర్తను; నేను భోక్తను’ అనునిట్టి అహంభావమును పెంచు తలంపులను నేను విడిచివేయవలయును. ఇట్టి భావనలనుగూర్చి మననము చేయవలయును. వానికి ఋజువులు, నిదర్శనములు అవసరములు కావు. నా భార్య, నా శరీరము, నా బిడ్డలు, నా బూడిద, నా మనస్సు, నా బుద్ధి అను భావములు అదృశ్యములై పోవలయును. ఈ సంకల్పములు రహితమైన గాని అపరోక్షానుభూతి అలవడజాలదు.”

నీవు అడవులకు పోవచ్చును. అయినను నీవు విరాగివి కాకపోవచ్చును. ఇదియో అదియో నీదనుభ్రాంతి నిలిచియే యుండును. బై రాగులందఱును ఘటువంటి తలపులను ఎల్లెడల విడిచినవారు కారు. కొందఱు రాజులు సుందరహార్యములందు వసింపుచును ఇట్టిభావములను త్యజింపజాలిరి.

“మమకార” భావములతో గూడిన సంకుచితాత్మను త్యజింపజాలినవాడే విరాగి కాగలడు. నేను దీనిని చేయుచున్నాను, నేను దానిని చేయుచున్నాను; ఇదనాది అదినాది అను భావములు కలవాడు ఎన్నడైనను విరాగి అనిపించుకొన గలడా? లేదు. ఈ ప్రపంచమునకు స్వామియై, రక్షకుడై, పరిపాలకుడై వెలయు అనంతుడనే నేను అను సత్యమును గుర్తించి అపరోక్షానుభవమును సంపాదించుకొనునప్పుడు సూర్యుడు, చంద్రుడు, నక్షత్రములు, వాయువు, జలము అన్నియు భగవంతుని ప్రత్యక్షస్వరూపములే అగుటంజేసి, అవియెల్ల తానే యైనట్లు అతడు భావింపగలడు.

ఆ రాజు ఇట్లు జిజ్ఞాసాపరుడై జ్ఞానియగుటకు రాణి తోడ్పడుచు కొంతకాలముటనుండెను. ఒకనాడు ఆమె తన మారు వేషము తొలగించివేసి రాజయెదుటికి వచ్చెను. తాను పాతి వ్రత్యభంగమును కావించినటుల పలికి, తెన్ను మన్నింపుమని రాజును వేడుకొనెను. ఆమె యిట్లనెను—“రాజా, నన్ను తీమింపుము. నేను పాతికి; నేను నిన్ను మోసగించితిని. నన్ను మన్నింపుము. నాప్రార్థన ఆలకింపుము.” రాజుట్లనెను: “యవతీ! ఈ తీమాపణలు ఏల? ఈ ప్రార్థనలకు అర్థమేమి? నేను ఈ శరీరమును అని నమ్మునెడల, అనగా నన్ను అజ్ఞానము ప్రేరేపించునేని, నేను ఈ శరీరమునకు స్వామిని అని పేళ్ళపించునట్లు

యినచో, నీవు నాస్వీయవని భావించునెడలను నీవ ర్తనము నాకు బాధకరముగనే ఉండియుండును. నాకటువంటి యీషణమున్న యెడల, నేను స్వామ్యములను నిలిపిపెట్టుకొను స్వభావముతో నుంటినేని, అట్టి జాడ్యము నన్ను పట్టుకొనియున్నచో నేను కంటగించుకొని యుండెడివాడనే; నాకు దుఃఖము కలిగెడిదే! కాని యిప్పుడు ఈ శరీరములో 'భర్త' అను భావములేదు. నా చేతులతో నేను ఎట్టి త్రాళ్ళను పట్టుకొనియుండలేదు. నాది అనునది ఏదియునులేదు. నేను ఎవరివాడనుకాను. నేను అఖండ పరిపూర్ణుడను. ఇట్లు నీవును స్మరింపుము. ధ్యానాయ త్తవుకమ్ము. ఓబాలా! నీవు పవిత్రురాలవు కాగలవు. ఈలోకములో అపవిత్రులగు బాలికలు ఎందరోకలరు. వారును నావారే. జగత్ప్రకాశకుడనగు నేను ఈ ప్రపంచమునకు అంతకును స్వామిని; నేను ఎవరిని నిందించగలను? దేనితో ప్రీతుడను కాగలను?"

నీ పొరుగుననున్న ఆడుది దుష్కార్యము చేసినయెడల నీకు దుఃఖములేదు. నీ భార్య దుష్కార్యము చేసినయెడల, అబ్బో! నీకు తగనివిచారము కలుగుచున్నది! మమకారపూరితమైన, 'నాది నాది' అను భావమునకు ఫలమే యిదంతయును.

రాణి తన రాజ్యమునకు వెడలిపోయి, కొలదికాలము ననే రాజునొద్దకు తిరిగివచ్చి యిట్లనెను: "ఓరాజా! నీవు సాక్షాత్తు భగవంతుడవే అగుదువు. నీవు ఎక్కడనున్న ఏమిభేదము? నీ సాధములకంటె ఈ హిమాలయములు నీవి కాగలవా?"

రాజు—నేను సర్వత్ర నున్నాను. అన్ని శరీరములును నాయవిడలే. ఇతరశరీరములను మించి ఈశరీరము ఎక్కువగా నాది కాజాలదు! జ్ఞానదృష్టికి ఈశరీరము కన్పించదు. సత్య.

మును గ్రహింపజాలనివారికే యిది కాన్పించుచుండును. అని రాజుపలికెను.

తదనంతరము రాణి రాజును తిరిగి రాజ్యములోనికి తీసికొని పోయినటుల కథ తెలుపుచున్నది. ఆతడు సమస్తమును అశాశ్వతమును ఆరూఢజ్ఞానముతో, ఇంద్రియములచే మోసపోక, ఇంద్రియములకు దాసుడుకాకుండ, సమస్తవైభవముల నడుమను ఇరువదియైదు సంవత్సరములు వాసముచేసినాడు. అతడపుడెట్లున్నాడు? ఆతడు రాజుకాదు! చక్రవర్తికాదు! సాక్షాత్తు భగవంతుడే!—వైరాగ్యము అనగా ఇటువంటిది!

నిక్కమగు విరాగికి గులకగాళ్ళును, నవరత్నములును, ముండ్లకంపలు, పట్టుపరుపులు, రాజప్రాసాదములు, వేదల గుడిసెలును సమములై కాన్పించును.

ప్రజలు సామాన్యముగా “ఉదితాకకు, అదితాకకు; మమకారము విడుపుము. ద్వేషము అసూయ వలెని తాల్చుకుము” అని చులకనగా పలుకుచుందురు. కాని వైరాగ్యము అనునది ఆహ్లాసాత్మకారమునకు నిచ్చినవంటి సాధన మాత్రమే. నిజమగు ఆత్మజ్ఞానముతో దైవత్వము ననుభవించు నప్పుడుమాత్రమే వైరాగ్యము ప్రాప్తించగలదు. కృత్రిమపు వైరాగ్యమున నప్రయోజనముండదు. బలాత్కారపు త్యాగము నిష్ఫలము. పైకథలో రాణియొక్క సాహాయ్యమున చక్రవర్తి బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును పొందజాలినాడని గ్రహించితిమి. వివాహమాడినచో భార్యభర్తలు ఆవిధమున నుండవలయును; అటుల భిక్షువులు సాహాయ్యము చేసికొను నెడల, తమగృహమును స్వర్గముగ ఒనర్చజాలుదురు ముక్తి పడయజాలుదురు. హృదయమున మమత్వము వదలనిది,

కేవల సంసారత్యాగము వైరాగ్యము అనబడదు. దానివలన ఫలము ఇసుమంతయులేదు. సక్రమముగ నడిపినయెడలగృహస్థధర్మము వైరాగ్యమునకు అంతరాయమును కల్పించకపోవుటే గాక, వైరాగ్యసాధనయందు క్రమశిక్షణమై మహాపకారము చేయగలదు.

భార్యతోడను, బిడ్డలతోడను, బంధు మిత్రాదులతోడను గృహస్థధర్మమును నడుపు పురుషుడు, అనగా లోకములోని సామాన్యజనుడు సత్యతత్వమును తెలిసికొనగలడా? వానికి ఆత్మజ్ఞానము అలవడునా? ఆతడు బ్రహ్మవిదుడు కావాలనా? వానికి ముక్తి చేకూరుట సాధ్యమా? అను సమస్యను ఇంకొక పక్షమునుండి విచారించుము.

“కత్తి నీశత్రుసంహారమునకు ఉపకరించునా?” అని అడిగినచో నీవేనుందువు? ఈప్రశ్నకు జవాబుగా “ఔను” అందువేని అదేవిధముగా “గృహస్థుడు బ్రహ్మసిద్ధి పొందగలడా?” అను ప్రశ్నకు ‘ఔను’ అను జవాబును ఈయవచ్చును. ఆ కత్తి యొక్కయు కటుంబ బాంధవ్యములయొక్కయు వినియోగ మార్గమును అనుసరించి జవాబుండును. పరుల దాడినుండి మనలను రక్షించుటకును, శత్రుసంహారమునకును ఉపయోగ పడునట్టి ఆ కత్తియే, మనము ఆత్మవాగ్ధ్య గావించుకొనుటకును వినియోగపడగలదు. అదేకీతిని గృహస్థజీవనము సద్వినియోగము చేసికొనినయెడల, మన ఆత్మోద్ధరణకును బ్రహ్మజ్ఞాన సాధనకును ఆధారము కాగలదు. మఱి ఆ గృహస్థజీవనమే వక్రిగార్గముం బట్టినయెడల, మనల నాత్మోన్నతికి దూరులచేసి నష్టోగతిని బడత్రోయగలదు.

వ్యాయామములు, క్రీడలు మొదలగునవి మనకు ఆరోగ్యమనొసగి ఆనందమును సమకూర్చుటకొరకే గదా! వానిని సక్రమముగా నుపయోగించుకొంటిమేని వానివలన ఉపకారమును పొందుచున్నాము; దేహబలము, పారిశుద్ధ్యత లభించుచున్నది; ఉత్సాహోన్నతి కలుచున్నది.

ఆ వ్యాయామములనే ఆ క్రీడలనే, దుర్వినియోగము చేసినయెడల మనకు ఉపకారము లేకపోగా అపకారములు సంభవించుచున్నవి. అలసట, వినుగు, చీకాకు జనింపగలవు. కండరములు భిన్నములు కాగలవు. నాడులు భగ్నములు కాగలవు. రోగములు ఎన్నేని కలుగగలవు. ఇదేవిధముగా సంసారసంబంధములు మనము తరించుటకు సులభసాధనములు కాగలవు, ఇతరులను తరింపజేయుటకును సాధనములు కాగలవు. లేదా వానివలననే కీడుమూడగలదు. ఘనము నాశము కాగలము. అన్యులకు ఎన్నేని విధముల హోరానర్థముల తేచ్చిపెట్టగలము. ఫలములు సాధనములను అనుసరించుటకంటె, ఆ సాధనముల వినియోగముపై ని ఆధారపడి యుండును.

ఒక బాద్ధిమతునియొద్ద సేవకుడొకడు ఉండెడివాడు. అనేకకుడు పరమమూర్ఖుడు. దుష్టుడుకూడనై యుండెను. అతడేదీ చేసినను కటిలమార్గముననే జేసెడివాడు. యజమానుడు ఒకటి చెప్పిన తానొకటి చేసెడివాడు. అవిధేయతకు వానిది పెట్టినపేరు. ఈసేవకని వర్తనము జూచినయెడల యెంతకాంత వంతునికైనను ఆగ్రహము పుట్టకుండుట అసంభవము. కాని సాధుమూర్తియగు వాని యజమానుడుమాత్రము ఎన్నడును ఆగ్రహించకుండెను. విసిగొనడు; రిచ్చపడడు; మఱియు ఈ

సేవకుని నంతోషపెట్టుటకే సదా ప్రయత్నించుచుండును. ఇట్లుండే వాని యింటికి పలువురు అతిథులు వచ్చిరి. వారియెడ ఈసేవకుని వర్తనము అసహ్యముగనుండెను. ఆ అతిథులలో ఒకడు వీని వర్తనమును చూచి భరింపజాలక, ఈవిషయమును యజమానునికి తెలుపుటకై, వానినిగూర్చి యజమానునితో కఠినముగ మాట్లాడెను. వానిచేష్టల జూచి ఆ అతిథి మిగుల నొచ్చుకొని, వెగటుజెంది, వానిని వెంటనే తొలగించివేయు మని యజమానునితో చెప్పెను. యజమానుడిట్లనెను: “నీ సలహా చాలమంచిదే. బహు సదుద్దేశముతో నుడిచితివి; నీవు నామేలు కోరుచున్నావనుట లిథ్యము. నీవు నా పనులు నా వ్యవహారములు ప్రవర్తనము కాగోరుచు, అందుకొఱకే యీ సలహా నొసంగుచున్నాడవు; నాపనులు పాడగుచున్నవనియు, నావ్యవహారము నాశమగుచుండెననియు నేను నీకంటె బాగుగ నెఱుగుదును. ముఖ్యముగా ఆ హేతువుచేతనే, అనగా ఈసేవ కుడు విశ్వాసఘాతకుడుగా నున్నాడు కావుననే, వానిని నేను పెట్టుకొన్నాను. వాని దుశ్చేష్టలును వాని దుష్ప్రవర్తనమును ముఖ్యముగా నాకు ఆతడు ప్రియుడగుటకు కారణములుసుమీ! వాడు పాపాత్ముడును, దుష్టుడును, విశ్వాసఘాతకుడును అగు సేవకుడు కావుననే నేను వానిని ఇంతగా ప్రేమించు చున్నాను.” ఈ వాగ్ధోరణి మిగుల విచిత్రముగా నున్నది.

ఆ యజమానుడు మరియు నిట్లనెను: “ఈ ప్రపంచము లో అనగా నేనెఱిగినంతవట్టుకు వీడు ఒక్కడే. నాయెడ అవిధే యుడై వర్తించువాడు; వీడొక్కడే అప్రాచ్యములును, అప్ర తిష్ఠకరములును, కడునష్టదాయకములును అగు పనుల జేయు వాడు. నాకు ప్రసక్తి గలంతవట్టుకు యితరులందఱును చాల

సాధువులుగను, ఆనందకరులుగను, ప్రీతికరులుగను నుందురు. వారెవరును నాకు అప్రియమొనరింపజాలరు; కావున ఈతడు అందఱివంటివాడుకాదు; అసామాన్యుడు, నాకువీడుఒకవిధమగు సామున ముద్గరవంటివాడు; నా పారమార్థిక జీవనమునకు ఒక ప్రత్యేక సాధనము. మానవులు తమ కండరములకు పరిశ్రమ గల్గించి దేహబలమును వృద్ధిగావించుకొనుటకై ముద్గరలను లోడిలను బరువులను ఉపయోగించుకొను విధాన, నా ఆధ్యాత్మిక శరీరము దృఢపడునిమిత్తము ఈసేవకుడు నాకు ముద్గర లీలను, లోడిలవలెను ఉపయోగపడుచున్నాడు. ఈసేవకుని ద్వారమున నాకు బలోన్నతి కలుచున్నది. ఈసేవకునితో తప్పక పెసగులాడవలసి వచ్చుచున్నది. అందుమూలమున నాకు బలము వృద్ధియగుచున్నది.”

మీ కుటుంబబంధములు మీకు అంతరాయములు గను, అవరోధములుగను కాన్పించునెడల చీకాకు పడకుడు. ఈ సాధుమూర్తియగు యజమానుసరీరిని వర్తింపుడు. ఆకష్టములను, నిరోధములను మీకు బలమును సామర్థ్యమును ఒసగురీతిని ఉపయోగించుకొనుడు.

సోక్రటీసునకు ఒకభార్య యుండెడిది. ప్రపంచములో అంతప్రతికూలురాలు యింకొక్కరుక ఉండజాలదు. ఒకనాడు ఆతడు దీర్ఘాలోచనాయత్తుడై కూర్చున్నతెని ఎప్పటి యట్ల ఆమె వానికడకువచ్చి అసహ్యపు కఠినోక్తులాడసాగెను. ఆమె వానిని గద్దించినది; ఈనడించినది; తన మాటాలకించు మని రెట్టించినది. ఏదో యీపని ఆపని చేయుమని గద్దరించినది. కాని సోక్రటీసు తన తత్వవిచారముననే మునిగి యుండెను.

కొత్తసమస్య యేదేని వాని మనస్సునకు తగినప్పుడు దానిని పరిష్కరించువఱకును విడువకుండుట వాని స్వభావము.

భార్య రంకెలు వేసినది, బొబ్బరింతలు వెట్టినది. కాని ఆతడు వినుపించుకొనలేదు. అంతట ఆమె కోపావేశమున పరవశయై కలయంపిగీళ్లుతెచ్చి భర్తనెత్తిమీద పోసినది. సోక్రటీసు అప్పుడైనను వికల్పము వేగటుచూపెనా? ఎంతమాత్రమును లేదు. ఆతడు మందహాసముచేసి, నవ్వి “తఱచుగా ఉరుములు ఉరిమినప్పుడు వానకురియదు. కాని అప్పుడును వానకురియు నని యీనాడు రుజువైనది” అనెను.

ఆమె ఉరిమినప్పుడెల్ల వాన కురిసెడిదిగాదు; కాని యీనాడు ఆమె ఉరిమినది; వానయు వచ్చినది. ఇట్లు శాంతముగ పలికి ఆతడు మఱల తన తత్వవిచారణనే సాగించినాడు.

జనులు తమ యుద్దేశమును ఎటుల అడంచుకొనగలుగుటయని నిరాశావశులు కాదగను. సోక్రటీసను ఒక్కమానవుడు తన చిత్తసంయమము చేయగల్గినయెడల అందఱును చేయగలరు! ఈనాడు సైతము మనోనిగ్రహము గలవారును, స్వభావమును మరల్చుకొనజాలినవారును కాన్పించుట లేదా? నిక్కముగా అటువంటివారు కలరు. వ్రయత్నించినచో మీరును అటుల చేయజాలుదురు సుమీ.

సత్యదర్శనమునకును, మీలోని దైవాంశము తెలిసికొనుటకును, సర్వాత్మునితోడ మీ ఐక్యతను గ్రహించుటకును, అఖిల జగముతోడను ఐక్యభావమును కుదుర్చుకొనుటకును, ఆత్మసాక్షాత్కారానుభవమును పొందుటకును మీరు అవలంబింపవలయు మార్గముంగూర్చి ఆలోచించుకొంటిరా? కుటుంబ బంధుత్వములద్వారముననే అది సుగమ్యము కాగలదు సుడీ!

ప్రపంచములో ఎల్లరి నంకల్పమును, ఎల్లరి గమ్యార్థమును ప్రకృతిపరిణామపరమావధియును, సర్వాంతర్యామియై వెలుంగు బ్రహ్మమును అందఱును సాక్షాత్కారమునకు తెచ్చుకొనుటేనుడీ! తుద్రమా జీవాత్మ తాను భగవంతునితో విశ్వభావమును పొంది, పరమాత్మ తత్వముతోడ సమ్మిశ్రితమై పోవువఱకును పూర్ణమా అనుభవమును సంపాదించుకొనుటే పరమగమ్యము. కఠినదండనలకు లోనయ్యును ఆ బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును అందఱును సంపాదించుకొనవలసినదే.

అదియే పరమావధి. సామాన్యనరునకు కుటుంబసంబంధములు అవరోధములుగ తోచవచ్చును; కాని భార్యయు, బిడ్డలును నీకు సహకారులేనుమ్మని గామతీర్థమ పలుకుచున్నాడు.

భూమి సూర్యునిచుట్టు ప్రదక్షిణము చేయుచున్నది. భూమి తిరుగక తప్పదు. చంద్రమండలము భూమిని అంటియుండగోరుచున్నది. భూమిచేయవలసినదేమి? భూమి ఆచంద్రుని ఉపగ్రహములను తనతోడ తీసికొనిపోగలదు; వీనితోగూడియు భూమి సూర్యునిచుట్టును ప్రదక్షిణము చేయగల్గుచున్నది.

ఆవిధముగానే ఓ స్త్రీ పురుషులారా! ఈసూర్యులకెల్ల సూర్యుడగు భగవంతుని అంటి తిరుగుటకు మీరు దీక్షిపూనితిరేని, భూమి చంద్రుని తోడ్కొనిపోవురీతిని మీరు మీ సహధర్మచారులను సయితము తోడ తీసికొని పోగలరు. మీ సహధర్మచారులను చంద్రులనుగా గ్రహించి, సూర్యులకెల్ల సూర్యుమను, జ్యోతులకెల్ల అఖండదివ్యజ్యోతిర్మా ర్రియు అగు ఈశ్వరుని ప్రదక్షిణము గావించుడు. అప్పుడు ఈ తుద్ర

శరీరమున కొక్కదానికే ఆ సూర్యునియొక్క కాంతిని, తేజమును, ప్రకాశమును మీరు సంపాదించిపెట్టుటేగాక మీతో పాటు, మీ సహధర్మచారులకును ఆసూర్యునియొక్క కాంతిని, తేజమును, ప్రకాశమును సంపాదించి యిచ్చినట్లగును. ఈ విధముగ ఒక్కజీవాత్మను మాత్రమే దొర్లించుకొని పోవుటకు మారుగా మీరు యితరజీవాత్మలను సయితము తోడ్కొని పోజాలుదురు. కేవలము ఒక్కొక్క శరీరము ద్వారమున మాత్రమే పనిచేయుటకు మారుగా మీరు అనేకశరీరముల ద్వారమున పనిచేయగల్గుదురు. అన్నియు మీయవియే. (ఒక్కొక్క శరీరముతోవలెనే) అన్ని శరీరములతోడను భగవంతుని ప్రతిభను చాటగలరు. ఒకనరుడు తానెక్కడికై నను పోవునప్పుడు తనతో ఒక శరీరమును తీసికొనిపోవునుగదా! అతడు తలను, చేతులను, ముక్కును, కండ్లను, చెవులను వెనుక విడిచిపోవుట లేదు; అవన్నియు అతనితోడనే పోవుచున్నవి. అదేవిధముగా, ఓ నరుడా! నీవు పరతత్వజ్ఞానమును సంపాదింప బోవునప్పుడు, తత్వరహస్యమును సాక్షాత్కారమునకు తెచ్చుకొనబోవునప్పుడు నీయొక్క నగముభాగమును మాత్రమే తీసికొనిపోవుటకు మారుగా నీవు అందఱిని తీసికొని పోగలవు. సీతలను, నీహృదయమును, నీచేతులను తీసికొనిపోవు విధముననే నీభార్యను నీబిడ్డలను సైతము నీవు తీసికొని పోజాలుదువు.

అటల- భగవంతునితో నీ ఐక్యతను గ్రహించి, వానిలో నీవు ఐక్యమైపోవుటకుముందు, నీభార్యతోడను, నీబిడ్డలతోడను నీఐక్యభావమును గురించి వారితోడ ఏకీభవించుము. తనభార్యతోడను, తనబిడ్డలతోడను ఐక్యభావమును సాక్షా

త్కారమునకు తేచ్చుకొనజాలని వాడు, అల పరిపూర్ణము తోడను ఐక్యభావానుభవమును సాధింపజాలుట ఎట్లు పొనగును?

ఈ సాధనను బంధువులగు వారితోడ ఆరంభము చేయుట లెస్స అను నహజమా మార్గమును వేదాంతము బోధించుచున్నది. నీవు మున్నుండుగ నీకు ప్రియులును హితులును అగు వారితో ఐక్యసంధానమును పొందుము. నీ బాగు నీ ఓగు వారి బాగులుగ మార్చుము. అందఱిశరీరములను ఒక్కటిగ పరిగణించుము; అందఱును ఒక్కప్రవాహముగ ఏర్పడు అనుభవమును సాధనముచేయుము. అటులేరువాత నీవు ఇతరకుటుంబములను చేపట్టవచ్చును; క్రమక్రమముగ ఆత్మోన్నతిని పొందుచు, అన్నికుటుంబములను నీ శరీరముగా నెంచు పరిణామమును సాధించుము. ఇటుల అన్ని శరీరములు నీయవే అను భావన స్థిరపడినప్పుడు నీవు భగవంతునితోడ ఐక్యభావమును సులభముగ పొందగలవు. నీవు ఈ రీతిని అందఱిని నీతోడ తీసికొని పోగలుదువు.

బైబులులో క్రీస్తునకు ప్రియుడయిన సెంటుజానును గూర్చి మనము చదువుచున్నాము. క్రీస్తునకు ప్రపంచము అంజలిమీదను అనురాగము గలదు. “క్రీస్తునకు ప్రియుడగు శిష్యుడు” అను మాటలు ఒకింతమార్చిన “క్రీస్తును ప్రేమించిన శిష్యుడు” అగును. అంతట క్రీస్తుద్వారమున ప్రపంచమంతయు మోక్షముపొందుట అనగా ఏమో అర్థము కాగలదు.

క్రియయు ప్రతిక్రియయు (కర్మయు దాని ఫలితమును) నమములు; పరిస్పర్శయు అభిముఖములును (ఒకదానికొకటియెదురుగావచ్చునవి) అగును. క్రీస్తు శిష్యుని ప్రేమించిన యెడల,

ఆ శిష్యుడు క్రీస్తును ప్రేమించియుండవలయును. లేనియెడల క్రీస్తునకు వానిపై గలిగిన ప్రేమ నిలిచియుండజాలదు. కాదేని “క్రియయు ప్రతిక్రియయు సమములు, పరస్పరము అభిముఖములును” అను ధర్మమునకు భంగము కలుగును. ఆ ధర్మము అనుల్లంఘనీయము! క్రీస్తు స్థితప్రజ్ఞుడు; ఆయన జగత్ప్రత్యోడను, అఖలజగముతోడను ఐక్యభావము పొందినవాడు. ఆయన తన మనస్సును బుద్ధిని అహంకారమును భగవంతునిలో ఐక్యసంధానము కావించినాడు.

జాను, పీటరు, పాలు అనువారును ఇంక ఇతరశిష్యులును క్రీస్తుతో బాంధవ్యము కల్గినవారు. వానిని ప్రేమించిన వారు. [బంధుత్వము ప్రేమానురాగముల ద్వారమున కలుగుచుండును.] వీరు క్రీస్తుతోడ తాము ఐక్యభావమును పొందియే సహజముగా క్రీస్తుయొక్క దైవత్వమున పాల్గొనగల్గిరి.

విద్యుచ్ఛక్తి పూరితమయిన ఒక వస్తువు కలదనుకొనుడు. విద్యుచ్ఛక్తి ప్రపూర్ణమగు వస్తువును అంటి వేతొక వస్తువు పెట్టబడినప్పుడు, విద్యుచ్ఛక్తి రహితమగు ఈ రెండవ వస్తువుగూడ విద్యుచ్ఛక్తి పూరితమగు మొదటివస్తువునుండి ఆ శక్తిని పంచుకొనును.

ఇటులనే ఆకాలమున క్రీస్తు శిష్యులును వానిని ప్రేమించుటచేత, క్రీస్తుయొక్క స్వభావమును పాల్గొనియుండవలయును. క్రీస్తు మోక్షమును సాధించినయెడల, వానియందలి ప్రేమ [భక్తి] మూలమున యితరులును మోక్షమును పొంది తీరవలయును.

తాను సర్వప్రేమగా మారిపోనిదే బ్రహ్మసాక్షాత్కారానుభవమేవనిగిని గలుగదని వేదాంతము బోధించుచున్నది. అట్టివాడు విశ్వమనంతను తన శరీరముగా భావింపవలసి యుండును. బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకు ఇది మొదటి సోపానము.

*అధిష్ఠానము, ఆరోపము అని భ్రాంతిలు ద్వివిధములు. అధిష్ఠాన భ్రాంతివలన భిన్నత్వభావము గలిగి యొకవస్తువు నకును మఱొక వస్తువునకును భేదము కాన్పించును. సర్వము నందును భగవంతుని చూడకుండ, ఈ అధిష్ఠానభ్రాంతి గ్రుడ్డి తనమును గల్పించును. ప్రపంచమునందలి నకలమును ఏకముగా గ్రహింపకుండ చిత్తబాధ్యమును కల్పించును. ఆరోప భ్రాంతివలన బాహ్యభేద దృష్టి అనగా నామరూపాత్మకమగు భిన్నత్వభ్రాంతి చేకూరుచున్నది.

గృహస్థు డీద్వివిధభ్రాంతిలను తొలగించుకొనవలసి యున్నది. అతడు మున్ముందుగా అన్ని శరీరములును ఒక్కటే అను ఆరూఢవిశ్వాసమును కుదుర్చుకొనవలయును. ఈ ద్వివిధభ్రాంతిలను జయింపజూచునతడు, అందరియందుగల ఆత్మ తానే అనియ, తానే విశ్వాత్మయనియు తెలియవలెను. తన ఆత్మయే మానవకోటి అంతటి ఆత్మయని తెలిసి కొనవలసియుండును. మఱియు సర్వస్వక్షములయొక్కయు, సకల నదీ నదముల యొక్కయు, సమస్తక్రిమికీటకముల యొక్కయు, ఆత్మకూడ తానే యైయుండెనని గ్రహింపవలయును. బ్రహ్మసాక్షాత్కారానుభవమునకు ఇది ఒక మెట్టు. తన భార్యతోను తన బిడ్డలతోను విశ్వభావమును పొందట ప్రారంభదశ, ప్రపంచము అంతటితోను తన విశ్వభావ

మును గ్రహించుట రెండవదశ. ఈ రెండవమెట్టు చేరినప్పుడు విశ్వేపముచే కలుగు నామరూపములచే నేర్పడు భేదములన్నియును సశించును. అప్పుడే మాయ సశించి సర్వప్రపంచము తన శరీరమే అను భావముకూడ తొలగిపోవును. సర్వమును ఆత్మయందే లీనమైపోవును. “సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ” అను అనుభవము చేకూరును.

చూడుడు; మొదట సర్వప్రపంచమును నా శరీరమే అను అనుభవమును కుదుర్చుకొంటిని. అంతట ప్రపంచమంతయు నా శరీరమే అను భావముకూడ తొలగి, ఆ ప్రపంచము సత్యములో (అనగా బ్రహ్మములో) అనగా నా ఆత్మలోనే లీనమైపోవుచున్నది. జ్ఞానసిద్ధి పొందినవాడు, మొదట తాను ప్రపంచముగా మారిపోయి, మఱియు ఆ ప్రపంచమును అంతటినీ ఉద్ధరించును. ఈవిధముగా, నీవే నీముక్తికి దాతవగు చున్నావు అని వేదాంతముయొక్క అభిప్రాయము.

“శ్రీకృష్ణానముచే బ్రహ్మజ్ఞానము లభింపగలదు” అందురు. అనగా అర్థమేమి? మన ఆత్మయే యీ ప్రపంచమంతయు అను భావనపొంది, అనగా శ్రీకృష్ణత్వమునుపొంది మనము ఆ అఖండ సరగుత్మలో నెక్కుమందుమము అనుటే! ఇట్లు పరతత్వజ్ఞానమును పొందుటకు పూర్వము, అనగా నిర్గుణ పరబ్రహ్మమును తెలిసికొనుటకు పూర్వము, అనగా నామరూపాత్మకమగు విభేదము ఏమియు లేక, అనిర్వాచ్యమై వెలుంగు నిర్గుణ బ్రహ్మమును పొందుటకు పూర్వము ఈ నామరూపాత్మకమగు విశ్వమునందెల్ల ఆ బ్రహ్మము నిండి నిబిడీకృతమైయున్నట్లు ఆరూఢజ్ఞానము నీకు గలుగవలయును. దీనికే శ్రీకృష్ణత్వప్రాప్తి అందురు. ఈ శ్రీకృష్ణత్వమును

సాధించినపిమ్మట బ్రహ్మమును పొందుట సులభము. సర్వము తోడ విశ్వభావమును క్రమేణ సాధనచేయుటచేత నీకు శ్రీకృష్ణత్వము లభింపగలదు. ఈ సాధనయందు క్రథమ పాఠములు, నీవు నీ తండ్రితోడను, నీతల్లితోడను, నీభార్యతోడను, నీబిడ్డలతోడను, నీన్నేహితులతోడను ఏకత్వమును అనుభవించునప్పుడు ఆరంభమగును; నెమ్మదిగ నీ దేశ మంతటితోడి ఏకత్వభావము కుదురును. తరువాత ప్రపంచము అంతటితోడి ఏకత్వభావము అమరును. ఇట్లు యీ పాఠములు ప్రవర్ధనమగుచుండును. ఈ పాఠములు చాల కఠినముగ కాన్పించును; కాని నిజముగా అవి మిగుల కఠినమైనవి కావు. ప్రారంభము చాలకష్టమే; కాని కొంతసాగిన అనంతరము పాఠశ్రమము వేగముగానే నడచును. నరుడు యింకొకనితో నేకీభావమును కుదుర్చుకొని వానియందు విశ్వమైపోయినట్లు భావనను అనుభవించెనేని, త్వరలోనే ఆతడు అందఱితోడను విశ్వభావమును అనుభవింపగలడు. ఈ అనుభవము వలన సర్వప్రేమ అలవడును. ఆప్రేమ మనము ప్రేమించు వస్తువును దేనిని బాహ్యమున వెలియై దూరమున ఉండనీయనొల్లదు. బాహ్యగతమగు వర్ణము ఆకారము చందము చిహ్నము అను వీనినుండి ఆ ప్రేయవస్తువును లాగివేసి, వీనికి ఆధారభూతమయి, అభ్యంతరమున వెలుంగు సత్యపదార్థము ఏదియో, ఆ ఆత్మయందే వానిని లీనముచేయును. ఇది అనుల్లంఘనీయమగు ప్రకృతిధర్మము.

ప్రతివాడును, తన అనుభవమునుబట్టి, ఈ వాక్యము నత్యమే అని ఒకేంత సాక్ష్యమియగలడు. మన వయస్సు ముదిరినకొలదిని మనము ప్రేమించు వస్తువులు సూక్ష్మతరము

లగుచుండును. మనప్రేమయొక్క లక్ష్యము క్రమక్రమముగా సహజమును, సూక్ష్మతరమును అగును. ఆలక్ష్యము క్రమక్రమముగా భావగమ్యమగును.

కొంచమో గొప్పయో యీ సత్యమును ప్రపంచములో యెల్లరును కనిపెట్టియే యుందురు. కాలము గడవగా గడవగా మనప్రేమయిని చూచుచున్నప్పుడు, ముఖమునందలి రేఖలుగాని, మోముతీరుగాని, ముడతలుగాని, యిట్టిభావ్యా చిహ్నములను వేనిని మనము గుర్తింపనే గుర్తింపము. అభ్యంతరమున ఉన్న ఆత్మనే మనము ప్రేమింతుము. అభ్యంతరమునఉన్న హృదయమును అనురాగమును ప్రేమింతుము; ఆంతర్యమున ఉండు నిర్మలతత్వమునే, ప్రేమరసమునే మనము ప్రేమింతుము. దీనిని అందరును అనుభవముచేత చూచుటలేదా? మనప్రేమ సాంద్రముగానున్నచోట భావ్యాలోపములును, శరీరవైకల్యములును మనకు కాన్పింపవని అందఱు ఎఱుంగరా? మనము మనకు హితులై నవారియందు సాందర్యమునే చూచుచుండుముగాని, రూపవైకల్యమును గుర్తింపము. ఆ ప్రేమయందుగాని, లేక ఆవ్యక్తియందుగాని, లేక ఆప్రియవస్తువునందుగాని, నిక్కమగు అనురాగము ఉండినయెడల, మనహృదయము కఱగును; వానివైపునకు ఆకర్షింపబడును. కొంతకాలమునకు మన అనురాగలక్ష్యము 'సూక్ష్మతరమై, 'యాస్థూలములగు భావ్యా రూపములను, చిహ్నములను, రంగులను దాటిపోవును. అప్పుడు మనము ఒక పై మెట్టునకు పోయినవార మగుదుము. అంతట నీవు భావ్యాచిహ్నములను స్థూలాకారములను విడిచి, భావరసములను ఆశ్రయించినవాడవగుదువు. ఇంకను పై మెట్టు ఒకటి కలదు. అక్కడ మనప్రేమకు లక్ష్యము ఈ భావరసము

గాని, భావసగాని, శుద్ధమానసముగాని, ప్రియవస్తువులపై
స్వరూపముగాని కూడకాదు; దానియందు అంతర్యామియై
యున్న భగవంతుడే మనప్రేమకు లక్ష్యమగును! అప్పుడు
సత్యాత్మ, ఆంతర్యమున వెలుగు బ్రహ్మము మనకు గోచర
మగును. ఈస్థితి సంప్రాప్తమైనప్పుడు, ఈప్రాపంచిక పదార్థ
ములు కేవలము ప్రతిమలు, బొమ్మలుగ మారిపోవును.
మనము వస్తువులను చూడక వానియందు అధివసించు ఆ అవ్య
యరూపమును చూడజాలుదుము. మన దృక్కులు ఏదైన ఒక
వస్తువుపైని బడినప్పుడు మన హృదయము దానియందు అంత
ర్గతమై వెలుగు ఆత్మను చూడగల్గును. ఈ దశ ప్రాప్తించి
నప్పుడు, నరుడు సులభముగా ప్రపంచసులతయును తనలో
ఐక్యమైనటుల భావింపగలడు. ఇదే శ్రీకృష్ణత్వమును పడయుట!
ఈదశను కొంతకాలమునుభవించిన పిమ్మట దీనిపై దశ లభిం
చును. అప్పుడు నీవు భగవంతునిలో ఐక్యమై పోవుదువు.
అప్పుడు నీవు ఒక విధమగు తన్మయత్వములో నుందువు.
భగవంతుడు అనెడు సాగరమున మునిగిపోవుదువు. దానిలో
లీనమై పోవుదువు. నీకును భగవంతునకును భేదమేలేకుండును.
ఆ స్థితినే నిర్వాణము లేక సమాధి అందుము. అప్పుడు మనస్సు
చలించదు; ఏ విధమగు తరంగములును మనసున ఉండవు;
అక్కడ సంఘర్షణము అనునదియే లేదు.

ఈ ఉత్తమదశను పొందుటకు, మన ఐహిక బంధు
త్వములేరీతిని క్రమానుగతముగ దారిచూపగలవో చూతము.

కొందఱు దేవుని ప్రతిమలద్వారమున పూజింపనేయు
దురు. రామకృష్ణుల విగ్రహములను ఆరాధింతురు. ఒక నారీ
మణి ఒక మునీశ్వరుని సమీపించి, తాను గృహమును

సంసారమును విడిచి శ్రీకృష్ణలీలాక్షేత్రముగు బృందావనమున నుండుట శ్రేయోదాయకముగునా అని ప్రశ్నించినది. ఆమెకు గల ఒంధువులను అందఱిని విడిచి, బాంధవ్యములను అన్నింటిని ఛేదించివేసి, బృందావనములో ఏకాంతవాసము చేయుట లాభకరమా అని ప్రశ్న వేసినది.

ఆమెతోడ అప్పుడొక మనుమడుకూడ నున్నాడు. “అటుచూడుము. పరీక్షగా చూడుము. ఆ నీ మనుమని నేత్రములద్వారా నీ నేత్రములను పరీక్షించునది యేది? ఈ బిడ్డ యొక్క తనువునందలి ప్రతి అణువును ద్వారముగ చేసికొని నీవంక చూచునట్టి ఆ శక్తి, ఆ బలము, ఆ దివ్యమహిమ ఏదియో గుర్తించుము” అని మాని సెలవిచ్చెను. అందుకు ఆ నారీమణి “అది దేవుడే కావలయును. ఈ చిన్నబిడ్డలోపల కపటముగాని దౌష్ట్యముగాని కాన్పించదు. ఈ బిడ్డడు అమాయకుడు; నిష్కళంకుడు. ఈతడు ఏడ్చునప్పుడు ఆ విలాపము నందును భగవంతుని కంఠధ్వనితప్ప అన్యము ధ్వనించుటలేదు” అనెను. ఆ ముని మఱల యిట్లనెను: “నీవు బృందావనము పోయినప్పుడు, నీవు శ్రీకృష్ణవిగ్రహమును కౌగలించుకొందువు. అక్కడ భగవంతుని యొక్క ఆ స్వరూపమున్నది! నీవు అక్కడ ఆ స్వరూపమును అర్చింతువు. సరే; ఈ బిడ్డయొక్క శరీరము ఆ బృందావనములో నీవు జూడగల విగ్రహమంత యోగ్యమైనది కాజాలదా?”

ఆ స్త్రీ కొంత విడ్డూరము ననుభవించెను. కొంతవడికి తాను ఆ బిడ్డయొక్క శరీరము ద్వారముననే, ఆ బిడ్డను శ్రీకృష్ణావతారమని భావనజేసి, శ్రీకృష్ణుని పూజించగల నను జ్ఞానము ఆమెకు కలిగినది; భగవంతుడే ఆ బిడ్డయొక్క

నేత్రములద్వారమున చూచుచున్నాడు; భగవంతుడే ఆ బిడ్డ
యందలి సర్వశక్తులను ఆడించుచున్నాడు. భగవంతుడే వాని
చెవుల ద్వారమున వినుచున్నాడు; భగవంతుడే వాని జుట్టును
ఎదుగునట్లు చేయుచున్నాడు. భగవంతుడే వాని ప్రతి అణువు
నందును చరించుచున్నాడు. సర్వమును భగవంతుడే, అని
ఆమె గ్రహింపగలిగెను.

ఆ మాని ఆదేశానుసారముగా ఆమె ఆ బిడ్డను తన
మనుమడని తలచుట మాని, ఆతడు తనకు బంధువు అను
మాటను విడిచిపెట్టి, వానిని సాక్షాత్తు భగవంతుడని భావన
చేయవలసివచ్చెను. ఆవిధముగా ఆమెను సంసారబంధములును,
ప్రాపంచిక బంధములును విడిపోయినవి. ఇక మిగిలియున్న
సంబంధము భగవత్సంబంధమైనది ఒక్కటియే! అది వైరా
గ్యమునకు తోవయయ్యెను.

వైరాగ్యము అనగా అన్నిటిని విడిచివేయుట కాదు.

వైరాగ్యము అనగా ప్రతివస్తువును పవిత్రవంతముగా భావన
చేయుట. బిడ్డచుగూర్చి వైరాగ్యము పూనుట అనగా బిడ్డతో
సంబంధము అంతయువిడిచివేయుట కాదు; ఆబిడ్డను దైవముగా
భావననీయుటే వైరాగ్యము. సర్వమునందును భగవంతుని
సాక్షాత్కారమునకు తెచ్చుకొనగల్గుటే పరమవైరాగ్యమని
వేదాంతభావము. నీ భార్యను, నీ భర్తను, నీ బంధువులను
విడిచిపెట్టమని వేదాంతము బోధించుచున్నది. అనగా నీభా
ర్యతో భార్య అను సంబంధమును వదలుకో, నీభార్యను
భార్యగా చూడకుము; కాని ఆమెయందు అధివసించు ఆత్మ
యాపుడగు భగవంతుని సాక్షాత్కారమునకు తెచ్చుకొనుము

అనియే వేదాంతము బోధించును. శత్రుని శత్రువను భావముతో చూడకుము; శత్రునందు భగవంతుని మాత్రమే చూడుము. నెయుని నెయుడుగామాత్రము చూడకుము. నెయునిద్వారా భగవంతుని భగవత్తత్వమును సాక్షాత్కారానుభవమునకు తెచ్చికొనుము. అంతటను సర్వోపగతుడగు శ్రీహరినే చూడుము.

అహంకార సంబంధములను, స్వార్థపరములగు సంబంధములను త్యజింపుము. సమస్తమునందును దేవదేవుని దివ్యకళను గుర్తించుము. భార్యభర్తలందఱును ఇట్లుండవలయునని స్మృతుల శాసనము. ఈస్మృతుల నియామకమును అనుసరించి రామతీర్థుడు గార్హపత్యమును నడిపియున్నాడు. భార్య వేకువజాముననే మేల్కొనెడిది. రామతీర్థుడు ధ్యానాయత్తుడై భగవత్తత్వమును గుర్తించి సాక్షాత్కారమునకు తెచ్చికొని శరీరమానసములకు అతీతుడై పోయి, భగవంతునిలో ఐక్యభావమును పొందినప్పుడు, అనగా బ్రహ్మజ్ఞానామృతమును పానముచేయుచున్నతఱిని, భార్య సమీపమునకు వచ్చెడిది. భార్య రామతీర్థునిగాంచి, వాని స్థూలశరీరమును గమనించకుండ, దానియందు ఆత్మను దర్శించుట సాధనచేసెడిది. రామతీర్థుడు శరీరమును ఉపేక్షించి, భౌతికప్రపంచమును దాటిపోయి, భగవంతునియందు ఐక్యము గాంచియున్న రీతినే, వాని భార్యయు వాని శరీరమునందు భగవత్తత్వమును, భగవంతుని మాత్రమే దర్శించుచుండెడిది. అన్యమునేమియు గమనించరాదు. అందుకై రామతీర్థుని శరీరమునకు కొంత దూరమున ఆమె కూర్చుండి తనదృష్టిని వాని ముఖముమీద వికాగ్రము చేసెడిది. ఆమె రామతీర్థునియంత ఆత్మోన్నతి

పోందినదికాదు; కావున ఆమె యీ శరీరభావమును వెంటనే విడువజాలదయ్యెను. కావున “ఓం” అని ఉచ్చరించుచు, మనస్సు అన్యభావరహితమగువఱకును ఈ శరీరమునే తన మనస్సున ధారణచేయుచుండెను. అంతట ఆమె తన శరీరమునుకూడ మఱచెడిది. తన శరీరము రూపాంతరమంది రామతీర్థుని శరీరమందు ఐక్యమైనట్లుల భావనను సాధన చేసెడిది. సరే; ఆత్మగతియేమి? ఆమె తన ఆత్మయు, రామతీర్థుని ఆత్మయు ఒక్కటే అను సాక్షాత్కారానుభవమును తుదకు పొందగలిగెడిది. అట రామతీర్థుడు ధ్యానాయత్తుడయి, సమాధియవస్థయందున్నాడని భావనచేయుటకు మారుగా, తానే సమాధియవస్థలో నున్నట్లు భావించి, అటువంటి సాక్షాత్కారానుభూతిని అనుభవించెడిది. అంతట రామతీర్థుని ధ్యానము తనదేకాగా, తాను విశ్వముతో ఐక్యమైనట్లు భావించెడిది. తుదకు ఆమె తానే విశ్వాత్మమైనట్లు గ్రహించెడిది. ఈ విధముగా ఆమె రామతీర్థునకును, రామతీర్థుడు ఆమెకును పరస్పరము సహకారులుగ మెలిగిరి. ఆమె సాహాయ్యము రామతీర్థునకు ఎట్లుపకరించెను అనవచ్చును. భార్య తన భర్తను దైవముగా భావించునప్పుడు, ఆమె తన భర్తను భగవంతునిగ ఒనర్చుటకై సంకల్పించి భావనాశక్తిని ప్రసరింపజేయునుగదా? భార్యయొక్క ధ్యానశక్తియు భర్తను భగవంతునిగా నొనర్చగలదు. ఆ సాధన భర్తకుతోడ్పడి, వాని ఆత్మకు, నిజముగా పరబ్రహ్మ సాక్షాత్కారము కలుగునట్లులతోడ్పడగలదు. తప్పక అట్టి సహకారము సుసాధ్యమేనుడి!

మనము ఇంకొకని భావనలను మన యిచ్ఛానుసారముగ మార్చగలమని మానసికతత్వశాస్త్రజ్ఞులకు తెలిసినవిషయమే.

ఇక్కడ ఒకనిభార్య దివ్యసంకల్పములను ప్రసరింపుచున్నది. తనభర్త భగవంతుడే అని భారణచేసి ఆ భావమును బ్రసరింపుచున్నది. ఆ భ్యాసము ఆత్మసాక్షాత్కారమును సంపాదించుకొనుటలో భర్తకు తోడ్పడుచున్నది. భర్త ఆత్మసాక్షాత్కారమును పొంది భార్యకు సహాయముచేయు గల్గుచున్నాడు. ఆధ్యాత్మిక దాంపత్యము అనగా ఇట్లుండవలెను. ఇది ఉత్తమమైన దాంపత్యము! ఇరువురును పరస్పరము నహంకారము నలుపుకొన గలుగుదురు. ఈరీతిని పారమార్థిక దాంపత్యమే వరలు వివాహము లోకములో అత్యంతము శుభప్రదమగును. ముఖముయొక్క రంగునుబట్టియు, మోముయొక్క రీతునుబట్టియు, ఆకారము, కూపము, అందము, చందము, తీవి వీనిని అనుసరించి నడచు దాంపత్యములు, దురదృష్టములును, విషాదకరములును అగును. వానివలన హృదయ భేద్యములగు దుఃఖములును, యాతనలును వాటిలగలవు.

పారమార్థిక చింతతో సంధానముచేయబడిన దాంపత్యములందు ముఖపురంగు, చూపులతీవి, అంద చందములు, వయ్యారములు మొదలగువానిని లక్ష్యముచేయక, అధ్యంతరమున వెలుంగు ఆత్మ తేజమునుమాత్రమే గమనింతురు. అట్టి విచారణ శుభప్రదమును శాశ్వతమునై ప్రకాశించును. అటువంటి దాంపత్యమువలనమాత్రమే ఆనందమును చేకూరగలదు.

ఒక స్త్రీ ఒక ఋషివద్దకువచ్చి “స్వామీ! నాభర్త చనిపోయినాడు. ఆయన తరించుటకై నేను ఏమిచేయవలసియుండును?” అని ప్రశ్నించెను. ఇంకొక పెద్ద మనుష్యుడు వచ్చి తన ప్రేమైక పుత్రరత్నము పోయెను, గనుక తాను

ఆత్మహత్యను కావించుకొందునని పలికెను. పుత్రవియోగమును భరింపలేననెను; ఇంకొకడువచ్చి తనభార్య చనిపోయెననియు, తనకు ఇంక జీవనము వ్యర్థమనియు తెలిపెను; ఆ మానివరుడొసగిన ప్రత్యుత్తరములను గమనించుడు.

ఆస్త్రీ భర్తను ఉద్ధరించుటకు ఆతురయైయున్నది. ఆమెతో మునియిట్లనియె: నీవు తప్పక నీభర్తను రక్షించగలవు. నిరాశాయత్తవు కాకుము. నామాటననుసరించి వర్తించుము. అనుదినమును నీకు దుఃఖముపొంగి, నీభర్తనుగూర్చిన విచారము కలుగగానె కూర్చుండుము; కనులమూసికొనుము; నీభర్తయొక్క శరీరమును మనసా ధారణసేయుము; మన ప్రేమకు లక్ష్యమైన మూర్తి సులభముగా మన మనస్సున ప్రత్యక్షము కాగలదు. నీకు అటుల నీభర్తరూపము, అనగా ఆయనయొక్క స్థూల శరీరస్వరూపము మనస్సున ప్రత్యక్షమైనప్పుడు విచారము చెంది యేడ్వకుము. రోదనము చేయకుము. నీవు విలపించి రోదనముచేయుచు కన్నీరు కార్చితివా, నీభర్తను భూలోకమన బంధించినదానవు అగుదువు. వానిని యిక్కడ అడచిపెట్టుటవేత నీచైదము నీచమును అక్రమమును అగును. నీవు ఆతనిని కింద పడవేయ నెంచవలదు. వానిని అధోలోకములకు లాగిపెట్టవలదు. వాని పురోగమనము అరికట్టతగదు. నీవు నీ భర్తయున్న లోకాంతరమునుగూర్చి మననముచేయుము. ఆయన చనిపోయెనని తలంచకుము. సజీవుడై యున్నట్లు భావించుము. (కండ్లుమూసికొని ధ్యానముచేసేతివా, ఆయన స్వరూపము స్ఫుటముగా నీకు గోచరము కాగలదు.) ఆ స్వరూపము సాక్షాత్కరించినప్పుడు వానిని భగవంతునిగా భావించి, ధారణ సేయుము. చిరకాలము ఇటులనే సాధనము చేయుము. “నీవు

భగవంతుడవు, దై వమే నీవు; నీవే యీశ్వరుడవు. నీ విగ్రహ ములోను, నీశరీరమందును, నీ ఆకారమందును దై వాంశ మే నాకు కాన్పించుచున్నది.” అని వానితో పలుకుము; వానికి ఈ భావమును బోధించుము; సతతము ఈ సంకల్పమునే వానియెదుట నుంచుము.

దూరశ్రీవణ యంత్రమును తీసికొని, చెవిదాపున పెట్టు కొనినప్పుడు మనకు ధ్వని విసవచ్చును. ఆధ్వని యంత్రమున ఉద్భవమగుట లేదని మనము ఎఱుగుదుము. అది దూరమున అదృశ్యుడై యున్న ఒకమిత్రుని యొద్దనుండి వచ్చుచున్న దని తెలియును. అదేవిధముగా నీవు పరలోక గతుడయిన నీ భర్తయొక్క రూపమును కాంచునప్పుడు, ఆ రూపమునకు వెనుక దై వాంశకలదని గ్రహించుము. “నీవు దై వమవు; నీవు భగవంతుడవు” అని దానితో అనుము. ఈమార్గమును అవలంబించితివేని నీ భర్తను ఉద్ధరించగలవు. తిక్కినవారికిని ఈబోధయే గ్రాహ్యము ! మంచిది. లోకాంతరగతులయిన మిత్రులను ఉద్ధరించి, సహకారము సలుపగలిగినప్పుడు, ఆ సాధననే అవలంబించి సజీవులయి యున్నవారిని గూడ రక్షించి ఉద్ధరించగలము.

కావున భార్యాభర్తలు ఈరీతినిజీవించిరేని, వారి దాంపత్యము ఆత్మోన్నతికి అర్హమైనదై, పరస్పరము ఆనందదాయకముగా నుండగలదు.. భర్తయెల్లడల భార్యకు ఆనందము కూర్చవలయునని, ఆమె కోరినదెల్ల నొసంగ నభిలషించుచునే యుండును. అజ్ఞానవశమున ప్రేమలు తాము సరియైన త్రోవనే నడచుచుంటి మనుకొందురు. భార్య కోరుదానికెల్ల భర్తయు, భర్త కోరుదానికెల్ల భార్యయు భలీ అనుచు వర్తించి

నంతనే ముడము చేకూర్చుకొన గలమని యెంచుచుందురు. అది పొసగదు! ఆమార్గము నవలంబించి, మీరు అధోగతిని పడి యితరులనుకూడ అధోగతికి త్రోయుచుందురు. నాకు ఆనందమును కూర్చునది నీకును ఆనందమును సమకూర్చవలయును; నాకు శ్రేయోదాయకము అగునది నీకును అట్లే కావలయును; నేనున్నతికి పోయినచో నీవును ఉన్నతికి రాగలవు. నా పురోగమనమే నీ పురోగమనమును అగును. లోకమునంతను రోగప్రీతియు చేయకుండ నీవు జబ్బుపడ జాలవు. నీ శరీరమును ఆరోగ్యముగా ఉంచుకొనుటలో నీవు ప్రపంచమును అంతటిని ఆరోగ్యవంతముగ ఒనర్చగలవు. క్రియా ప్రతిక్రియలు నమానములును అభిమతిములును నై నడచుచుండును.

నేను నిన్ను సంతోషపెట్టుదునేని నేనును సంతోషమును పొందవలయును. కావున ఒండొరులు కోరినదానినెల్ల ఒసగుకొనుటవలన సౌఖ్యము అబ్బునని ప్రజలు భ్రమింపుచుందురు, అట్లేన్నదును పొసగుటలేదు. దానివలన అసవ్య భావమును దుఃఖమును మాత్రమే కలుగుచున్నవి. అట్టివర్తనమువలన ఉభయపక్షముల వారికిని బాధలే కలుచుండును. ఇరుపక్షములవారును అసంతృప్తులై యే యుండి దుఃఖముల పాలగుచుందురు. వారి హృదయములు దిగులుతోను భయముతోను నిండుచుండును.

ఒకరినొకరు సౌఖ్యపెట్టుట ఎటులనో తెలియని అజ్ఞానమువలననే యీ భయము ఈ దుఃఖము కలుగుచున్నవి! మీరు ఒకరినొకరు సంతోషపెట్టుకొన నెంచితిరేని మమత్వపూరితమైన నీ సంకుచితాత్మను వికాసము నొందచేయుదు. అందుకు నీ

ప్రియురాలియొక్క సత్యస్వరూపమును ఆత్మను నీవు ముందుగ గ్రహించవలయును. దానికి గొప్పబలము నొసగవలయును; అప్పుడు మఱల గొప్పబలము అక్కడినుండి ప్రతిఫలించగలదు. అందుకు మీరు ఒండొరులకు విజ్ఞానదానము గావించుకొను చుండవలయును. అటుల గావించితెరా మీప్రియులను ఆనంద పఱచి మీరును ఆనందమును పొందగలరు. నీవు నిజముగా హితాభిలాషివే యైనచో, సత్యమును ఆనందమునొసగ జాలు వస్తువులనే దానము చేయవలసి యుండును. అవి ఏవన విజ్ఞానమును, ఆధ్యాత్మికవిముక్తియునై యున్నవి. వీనిని నీ హితులకొసగుము. భార్యకు విద్యగఱపుట భర్తకువిధియై యున్నది. భార్యకు ఉపదేశకుడు కాజాలనిభర్తయు, భర్తకు ఆత్మోన్నతిని కల్పించి, విద్యగఱపి విజ్ఞానమును పారమార్థిక మోక్షమును ఒసగజాలని భార్యయు జీవితమున సుఖమును అనుభవింపజాలరు. భార్య పాపియైనచో ఆ భార్యయొక్క జ్ఞానాభివృద్ధికి గాను స్వగృహమును సద్విద్యాలయముగా నొనర్పజాలని భర్తయు పాపియేయగుచున్నాడు. పరస్పరము సౌఖ్యమును ఒసగుగూర్చుకొనుటకు ఇదే సత్యమైన మార్గము.

మీ సంతానము పవిత్రవంతమైనది కాగోరితిరేని, మీసంతానమునుండి క్రీస్తులు కృష్ణులు రావలయునని అభిలషింతురేని, మీ బిడ్డలు లోకకల్యాణ నంధాయకులు కావలయునని సంకల్పించితిరేని, మీహృదయములను పరమ పవిత్రవంతములుగ చేయుదు. భార్యాభర్తలు తుచ్ఛభోగములకు లోబడక సదా భగవద్భక్తులయి వర్తించుచు, భగవత్కథాపూరితులై, సర్వాత్మయందు మగ్నమైన జీవితముల

గడవవలయును. భార్యాభర్తలిరువురును విజ్ఞానమున నిమగ్నులై యుండిరేని వారి పావనజీవితమహిమ, వారి ఉన్నత భావములు, వారిపవిత్రసంకల్పములు వారి సంతానమునందు ప్రతిఫలింపక తప్పవు. అటువంటివారి సంతానమునుండియే క్రీస్తులు, మహమ్మదులు, బుద్ధులు, కృష్ణులు, బయలుదేర గలరు.

గృహములనునది ప్రేమక్షేత్రమునకు కేంద్రము(నడిమి బొడ్డు)గా ఉండవలయును గాని, ఆవరణ(చుట్టు హద్దుగోడ)గా ఉండ తగదు. ప్రజలు సాధారణముగా గృహమును తమ అనురాగమునకు హద్దుగానొనర్చి తమ ప్రేమను ఆహద్దుదాటిపోనీ యరు. గృహిణియు గృహములు కేంద్రస్థానమై అచ్చటనుండి అనురాగకిరణములు దశదిశలకును ప్రసరించుచుండవలయును. నీప్రేమను అంతటిని అందే బంధించిఉంచతగవు. నీప్రేమాను రాగములకు నీభార్య ఆవరణ గోడగా ఏర్పకరాదు. నీస్వార్థభోగ సంకల్పములచేత నీభార్యను అధోగతిని పడవేసి, నీవు తుచ్చుడవై పోవ, యిరువురును భ్రష్టులగుచున్నారు. నీభార్య నీకు ప్రేమను నేర్పును. ఆ ప్రేమను నీవు పవిత్రవంతముగ నొనర్చవలయును. ఆ ప్రేమను విశ్వశరణ్యముగ నొనర్చి దానిని నీభార్యయొక్క రూపము, రంగు, విలాసము, మొదలగు హద్దులను దాటించవలయును. ఆ ప్రేమ పరిపూర్ణమును దివ్యమును అయి ప్రకాశించునటులచేయుము. అటువంటి ప్రేమైక దృక్కులతో నీవు నమస్తమును దర్శించితివేని, గడ్డి పోచలను, చిన్నపూవులను, నదులను, గుట్టలను, కొండలను అడవులను అన్నింటిని సర్వప్రేమతో చూడజాలితివేని, నీవు ప్రపంచము అంతటితోడను ఐక్యము కాగల్గుదువు!

నీభార్య ప్రపంచములో నీస్థానమేదియో నీకు తెలుప
వలయునేగాని, ప్రపంచమునుండి నిన్ను వెలిగా ఈడ్వతగదు.
పారమార్థికధర్మములను కొన్నింటిని విచారితము. ఇయ్యని
ప్రపంచములోని అనురాగ లతలను అన్నింటిని నవరణచేయ
గలవు. మీరు ఈ ధర్మములను అనువర్తించుచునే యున్నారు;
ఇకముందును అటులనే జరుగగలదు. కాని మీరు ఆ ధర్మముల
తత్వమును తెలిసి మెలుగుటలేదు. మీరు ఆరహస్యములను
తెలిసికొంటిరేని ముందుగ జాగ్రత్త పడగలరు. లేనియెడల
రథముతోలునతడు మార్గమధ్యమున రాయియున్నదని యెఱుగ
గక దానిమీదుగా చక్రమును నడిపి దెబ్బతినురీతిని భంగపడ
వచ్చును. ఆసంగతిని ముందుగ నెఱింగినేని ఆతడు ముందుగ
జాగ్రత్తపడి ఆరాతిని తప్పించుకొని పోగలడు. అటులనే
ప్రాపంచిక యాత్రయందు ఎదురుదెబ్బలు తినుటయు, పడు
టయు, దుఃఖము నొందుటలు సంప్రాప్తించుచుండును. సరియే,
ఈ దుఃఖములు, ఈ దెబ్బలు, ఈ తలక్రిందులగుటలు
ఎప్పుడువచ్చునని జాగ్రత్తపడగలము? అని ప్రశ్నింతురేని
రామతీర్థుడు ఆ సంగతిని వివరించును. మీరు దానిని జక్కగ
గమనించి అపాయములనుండి తొలగుదురుగాక. మార్గము
కేవలము దుర్గమముకాదు. సాధ్యమైనంతవఱకు మీరు అవ
రోధములు కలుగకుండనే పోగలరు.

స్త్రీగాని పురుషుడుగాని ప్రత్యేకము ఒకరూపమునో,
ఒక శరీరమునో, ఒక పదార్థమునో ప్రేమించును అనుకొందము.
ఆవస్తువును డియోగించుటకు కొంతకాలము లభించి, ఆవస్తువు
హృదయమున స్థిరాసనమును నెలకొలుపుకొనును, అది సర్వ
స్వము తొచుచు. తోడనే, ఆవస్తువు తొలగి చనును. ఇది

నై జధర్మము, ఈ లోకములో దీని తప్పించుకొను మార్గము లేదు. ఇట్టి సంఘటనమును తప్పించునట్టిగాని, రాకుండ ఆపు నట్టిగాని శక్తి యెందునులేదు. యుగయుగములనుండి నేటివఱకును యీ ధర్మము అవిచ్ఛన్నముగ సాగివచ్చుచున్నది.

ఏబాహ్యవస్తువునందో మక్కువపూనుము; ఏ నామ రూపములనో ఆశ్రయింపుము; ఏఘననో ఆధారముచేసి కొనుము; వానిని నమ్ముకొనుము; వానిపై ని ఒరగియుండుము; ఆ ఉత్కట విధిగా తొలగిపోక తీరదునుమీ! అప్పుడు నీవు తప్పక అధోగతి గూలుదువు. ఒకబల్లపై ని ఉత్కటగాని నిలుచు వాడు, అది తొలగింపగానే, పడిపోవలసినవాడే; దెబ్బతినవలసినవాడే. దీనినిబట్టి మనము నేర్చుకొనవలసినదేమి? మన అనురాగము ఇటువంటి అశాశ్వత స్థూలజడ పదార్థములపై ని ఆధారపడియుండుట తప్పు! ఈస్థూలజడ వస్తుజాలము మన అనురాగములకు గురి కాదగదు. అయినను ఈ వస్తుజాలము ద్వారమున తప్ప మనహృదయములందు అనురాగము ఉత్పన్నమే కాకున్నది! వీని ద్వారమున మాత్రమే మనముప్రేమను నేర్చుకొన్నాము. మఱియు మనము ప్రేమను నేర్చుకొనుట తోడనే, ఆప్రేమను ఆవస్తువునందే బంధించియుంచుట దోషమని ప్రకృతి ఘోషిల్లుచుండును. ఆ ప్రేమ పురోవృద్ధి కాంచవలయును; ఉన్నతావస్థలను పొందవలయును. అది భగవత్సన్నిధ్యమునకు చేరవలసియున్నది. భార్య ఆధారముగా ప్రేమపాఠములను నేర్చినవాడు ఆ ప్రేమను భగవంతునికై త్రిష్పక విడుచునో, అతనికి భంగపాటు తప్పదు. అటుల ప్రేమను ఉన్నతికి తీసికొనిరాక ఉపేక్షింతువేని నీకు దుఃఖము తప్పదు. భార్యాభర్తలు ఇరువురును కలసి ఆత్మోన్నతిని

గాంచవలసి యున్నారు. భార్యవలన ప్రేమ అనుదానిని నేర్చి ఆ ప్రేమను ఒక శరీరమునందే నిలుపతగదు. దానిని సర్వ వ్యాపిగా నొనర్చవలయును. ఆ ప్రేమను జగమంతట వ్యాపింప జేయవలయును.

ఐహికసుఖక్షేత్రమునందు నాటిన బీజమునుండి పార మార్థి కోన్నతి అంకురించుటలేదు. ప్రేమబీజము భార్యాభర్తల శరీరములందు నాటబడి, భౌతిక శరీరములందు నాటబడిన ఆ ప్రేమబీజము నేలలో లోతుగ పాతి పూడ్చిపెట్టబడినట్లు అగుచున్నది. ఆ ప్రేమబీజము శిథిలమై, మొలకయైతి, పై కెదిగి ఫలము నిచ్చునెడల మంచిదే. భార్యయందో, భర్తయందో, లేక యే భౌతికపదార్థమునందో నాటబడిన బీజము శిథిలము కావలసినదే కాని; అందుండి చెట్టు పైకివచ్చి ఫలములను ఈయవలయును. ప్రాపంచిక వస్తువులమీదిప్రేమ సతతము వ్యర్థమైపోయినట్లు అగపడవచ్చును. కాని బీజము నశించినప్పుడు ఆ బీజమునుండియే ఫలము కలుగునటుల, ఈ ప్రేమ బీజమేయొకప్పుడు నీకు బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమును లభింప జేయగలదు. ఇది ప్రకృతిధర్మము. ఎన్నడును ప్రేమ నెఱుంగనివాడు భగవంతుని సాక్షాత్కారమునకు తెచ్చుకొననే లేడు. ఇది సత్యము.

సామాన్యముగా మతమునకును ప్రాపంచిక ప్రేమకును సంబంధములేదని కొందఱు బోధింపుచుందురు. అది సరిగాదు. సంబంధమధికముగానున్నది. సక్రమగతిని నడచిన అనురాగము బ్రహ్మసాక్షాత్కారము నొసగగలదు. “అన్యకుఃఖము లకై పాటుపడుటవ్యక్తము” నిర్మలమగు ప్రేమయే బ్రహ్మ

సాక్షాత్కారమును ప్రసాదింపగలదు. ప్రేమ భగవంతుని స్వరూపమే.

వివాహ సంబంధమును పవిత్రము కావించుటే భర్త యొక్క గమ్యమైయుండవలయును. కాని ధనార్జనమును సాంసారిక బాంధవ్యములను వక్రమార్గమున వినియోగించుటకు కారణము కాదగదు. సుఖసాధనములగు వస్తుజాలమునే పరమ గమ్యములుగ నెంచి దుఃఖమును తేచ్చిపట్టుకొనుచున్నాము. సాధనములనే గమ్యములుగా భ్రమింపదగదు. ధనసంపదలు నీ చలిబాధను తొలగించుటకును, నీ ఆకలిదప్పులను తీర్చుటకును సీకై ఒకనిలయమును ఒసగుటకును మాత్రమే వినియోగపడవలయును. ఇట్లు నీ ఆకలి దప్పులు తీర్చుటకును నీకు చలి బాధ లేకుండ వస్త్రములను ఒసగుటకును ఎంత స్వల్పధనము సరిపోవునో యోచించుకొనుము.

ప్రజలు 'నాకు పడిసెము పట్టినది' అందురు. పడిసెము వారిని పట్టుకొనుటలేదు. వారే వెదకి వెదకి ఆజాడ్యమును పట్టుకొనుచున్నారు. జలుబు చేయకుండుటకు నీవుదుస్తులను ధరించవలయుననుట నిజమే. అవినీకు జలుబుచేయకుండకాచు నంతటివిగ మాత్రమే ఉండవలయును. ఆమస్తులు సాగ సైనవి కాకపోవచ్చును; చౌకవిగా నుండవచ్చును; మిక్కిలి విలువగలవిగానుండ నక్కఱలేదు. మనము చిన్నయిండ్లలో నుండగలము. కండ్లకు మిరుమిట్లు గొలుపునట్టి మేడలు అగత్యములేదు. పశువుల బాధయు అన్యజనుల బాధయు రాకుండ కాచునంతటి సామాన్యపుయిండ్లు మనకున్న చాలును. సుందరములౌ మేడల యావశ్యకత లేదు.

నరులు ఈనాడు తమ మేడల సౌందర్యమును, విభవమును పరమ లక్ష్మ్యముగ చూచుచున్నారు. వస్త్రముల మెఱుంగులు మఱొకలక్ష్మ్యము. పళ్ళెరముల నిండు భక్ష్య భోజ్యముల బాహుళ్యమే ప్రధానలక్ష్మ్యముగ నెంచుచున్నారు. అవి మన లక్ష్మ్యములుగానుండతగవు. సాధనామాత్రములుగనే ఉండదగును.

ప్రపంచ చరిత్రను పరిశీలించినచో కొన్నిజాతులవారు ఘోరములలోను, చిన్నయిండ్లలోను వాసము చేసిరని తెలియ గలము. వారి వస్త్రములును ఆహారమును బీదలు సేవించు నవిగనేయుండెను. అయిననుగూడ వారు లోకై కవీరులని ప్రసిద్ధి కాంచగల్గిరి. అటుల బీదలై బ్రతీకినవారు లోకములో మహా ఘనకార్యముల నొనర్పగల్గిరి. మహాత్మాజీ గ్రంథముల రచింపగల్గిరి. మనఋషులెల్లరును ఆకలలములదిని పర్ణశాలలలో అడవులందున్నవారు కారా! జగమును వెఱగుపడజేయు వేదాంతశాస్త్రమును, మోక్షసిద్ధాంతమును, భక్తితత్వమును బోధింపజాలి యుండిరిగదా!

మీరు ఘనులును సజ్జనులును, అగుటకు ప్రయత్నించుడు. సుందర భవనములను కట్టుటకై మీశక్తియుక్తులను వృథావ్యయము కావించకుడు. మనలో చాలమందికి విశాల రమ్య హార్మ్యములుగలవు; కాని అందు అధివసించు వారలు అల్పులు. మన దేశములో చాల గొప్ప సమాధులు గలవు; వానియందున్నదేమి? క్రుల్చి శిథిలమైయున్న శల్యములును, క్రిమిజాలములే, గదా!

నీభార్యను, నీబిడ్డలను, నీబంధువులను, నీమిత్రులను పెద్ద పెద్ద మేడలతోడను వింతవింత సామగ్రితోను గారవించుట

చేత ఘనులనుగ నొనర్చయత్నింపకుము. నీవు దీనిని జక్కగ గ్రహించుము. సద్బుద్ధిగఱచుము. నీశక్తియుక్తులను వ్యర్థపుచ్చి, సంపదలను గడించుట నీజీవితగమ్యార్థముగాదని యెఱుంగుము. నీవు సుజ్ఞానమును గఱచుటయు, మోక్షమును సాధించుటయు, ధగవఁతుడ వగుటయు నీపరమలక్ష్యమని తెలియుము. దీనిని గ్రహించి నీ శక్తియుక్తులను సద్వినియోగము జేసితివా, నీ సంసార బాంధవ్యములు నీకు సంకటములుగా నుండవు.

“మేమేతే నిరాడంబర జీవితములనే గడపగలము, కాని మా అతిథులను గారవించుటో, కుండ, చట్టి పెట్టుకొనియుంటే వారేమనుకొందురు?” అని ప్రజలు వాదించుచుందురు.

మిత్రమా! నీవు నీకొఱకా యితరులకొఱకా జీవించుట? నీకొఱకే నీవు జీవింపుము! ఇతరులకు నీజీవితముతో జోక్యము లేదు. నీవు ఆహారమును తినునప్పుడు ఆ తినునది నీవా? ఇతరులా? నీయాహారమును నీవు జీర్ణించుకొందువా? ఇతరులు నీకై ఆహారమును జీర్ణించిపెట్టుదురా? నీవు చూచునప్పుడు, నీ నేత్రములా పనిచేయునది, యితరులవా? నీమట్టుకు నీవు నిలకడ చూచుకొనుము; స్వతంత్రముగ నిలుచుశక్తిని పొందుము. నీవెన్నెముకను బలపఱచుకొనుము; నిన్ను చూడవచ్చువారి అభిప్రాయములను అవలంబించుము. అతిథిసత్కారధర్మమును నీవు పెట్టు తిండిలోను, పండుకొనబెట్టు పరువులలోను దూర్చుకుము. తమకు మంచితిండి, మెత్తనిపక్క అమర్చనియెడల అతిథిసత్కారము చక్కగ జరుగలేదని ప్రజలు అనుకొనుచుందురు. అందుచేత గృహస్థులు గృహములకు దాసులగుట

తటస్థించుచున్నది. మీరు అటుల గృహములకు దాసులు కాకుదు. మీగృహసంపదలను మీకే యేర్పడిన వినియోగ పదార్థములనుగానొనర్చుకొనుదు. దీనిని జక్కగ గ్రహించుదు.

మీయింటికి ఒక అతిథివచ్చినయెడల, అతడు నీయిల్లువిడచు నపుడు విజ్ఞానవంతుడై ఉన్నతభావ కలితుడై, ఉద్ధరింపబడిన వాడై వెళ్ళునటుల చూడుము. వచ్చినప్పటికంటె వెళ్ళినప్పుడు ఎక్కువ జ్ఞానముతో వెడలవలయును. నీ సోదరమానవుల యెడ నీవు ఈధర్మమును నిర్వహించుము. నీగృహమును శుభ ప్రదముగనొనర్చుటకిదొక మార్గము. గృహస్థునకు వాని గృహము మార్గమునకడ్డుదగులునదిగా నుండుటకు మారుగా పైకిపోనిచ్చు సోపానమైయొప్పునటుల చేయుటకిదొక యుపాయము. నీ అతిథి నీకడకు వచ్చినప్పటికంటె వెడలునప్పుడు విజ్ఞానవంతుడై వెళ్ళునెడల నీవు వానికి పెట్టిన భోజనమును గూర్చియు, వానిని పరుండబెట్టిన పడకను గూర్చియు నీవు విచారింప నక్కరలేదు. ఉత్తమమయిన జ్ఞానమును ఒసగి పంపుము. నీప్రేమను వానికి పంచియిమ్ము. అతను నీకుఒక్క దమ్మిడినై న నీయజాలకున్నను నీదేహమునకు ఎట్టి ఉపచార మును కావించకున్నను, సత్యానురాగపూరితమును, నిష్కళంకమును అగు చిరునగవు ఒసగినయెడల అది నిన్నుద్ధరించ గలదు. నీకు ఆనందమును గొలువగలదు. అతను చాల సుకృతి నొనర్చినట్లేఅగును. ధనదానము చేయుట అధమము. అది భార్యకు ధనమునొసగి వివాహబంధమును త్రేంచుకొనుట వంటిది. భార్యకు కావలసినది ధనముకాదు, అనురాగమునుడి! నీవు ఒకనికి ధనము నిచ్చుటవలన ద్రోహివి అగుదువు.

నీవు వానిని మోసగించుచుంటివి అన్నమాటదే సుమీ! వానికి నీప్రేమను, జ్ఞానమును ఒసగుము. వానిని సుజ్ఞాన కలితుని చేయుము. అతనికి ఆత్మోన్నతిని ఒసగుము. నీవు చూప వలసిన ఉత్తమ . ఆతిథిసత్కారము ఇదిసుమీ! సీభార్యయెడలను, బిడ్డలయెడలను నీవు చూపవలసిన ప్రేమయిటువంటిది గానే ఉండవలయును!! ఇట్టి పరమ పవిత్రప్రేమ సాధనమే గృహస్థాశ్రమతత్వము!!!

ఓం శాంతి శాంతి శాంతి.

అనుబంధము.

I

సుగోచనములు కంటికి భారములుకావు; చూపునకు అడ్డుతగులవు. మఱియు దృష్టికితోడ్పడి, వస్తువుల స్వరూపమును విస్పష్టముగ జూపును. భార్య భర్తకును, భర్త భార్యకును సుగోచనముల తీరున ఉపయోగపడవలయును. ఒకరు మరొకరికి భారముగ తోచతగదు. ఒకరికొకరు అడ్డుకాకూడదు. మఱియు జీవితగమ్యార్థమును గుర్తించుటకును, జన్మతరించుటకును ఒకరికొకరు సాహాయ్యపడవలయును. భార్య భర్తల సాహచర్యము పారమార్థికతేజమును ప్రకాశమునకు తెచ్చుసాధనముగ నుపకరించవలయును. వ్యష్టిభావములు, అభిరుచులు, ఆచారవ్యవహారములు, అలవాటులు వారి ఆధ్యాత్మిక జీవనమునకు అవరోధములు కాతగవు.

మనశ్వాస మనకు బాధకరముగ నుండతగదు. అది నిరాటంకముగ శరీరమున చొచ్చుచుపోవుచు నుండవలయును. ఆరోగ్యమును కూర్చవలయును; అనారోగ్యమును తొలగించవలయును. అదేవిధముగా వైవాహికసంబంధ ధర్మములు భార్యభర్తలయెడ నిరాఘాటముగ సాగునవై యుండవలయును. భార్యభర్తలు ఒండొరులకు ఉత్తేజమును కూర్చుకొనుచు, అజ్ఞానమును తొలగించుకొనుచు, పరస్పరము ఉపకృతుల నల్పుకొనుచు మెలగవలయును. దాంపత్యచర్య వీడాకరముగను బంధనహేతువుగనునుండరాదు. కంటికి పెట్టుకొను కాటుక

గాని, సుర్మాగాని దృష్టికి అడ్డురాకూడదుగదా? కంటిలోపడి మెరిసిపోతూవున్నాడు బాధ కలుగచేయలేదు. అటులనే ఆలు మగలు ఒకరిదృష్టికొకరు తేటకూర్చవలయునేగాని, మసకలు క్రమ్మజేసియు సంక్షుభితముజేసియు బాధించరాదు. ఒండొరులదాపున మెలగుచు, వారు ప్రపంచముపైని దృష్టిపఱచు నప్పుడు, ఆ ప్రపంచపు మాయతోలగి యధార్థస్వరూపము గోచరించవలయును. బిడ్డలను, చుట్టలను స్నేహితులనుచూపి సత్యజ్ఞానమును అలవఱచు దివ్యాంజనమువలె వర్తించవలయును.

‘నేను మీకు జ్ఞప్తియందు ఉండునా’ అని ఒక స్త్రీ తన భర్తను ప్రశ్నించినది. ‘లేదు నిన్ను నేను యెన్నడును జ్ఞప్తియందుంచు కొనజూడను’ అని భర్త పలికెను. భార్య ఒకింత చకితురాలై నది. వెల వెలబోయినది. అప్పుడు భర్త ‘ఓసీ! నీముక్కు నీకు జ్ఞప్తిలోనుండునా?’ నీకన్ను నీకు జ్ఞప్తిలోనుండునా? అటులనే నీవు నాకు జ్ఞప్తిలోనుండవు. నీ అవయవములలో నేదేని బాధనొందెనా? అది నీవు వలదన్నను నీకు జ్ఞప్తిలోనుండును. అటులనే నీవు ప్రేమచే నాయర్థాంగివై యుండగా, నీవు నాకు జ్ఞప్తిలో నెందుకుండవలయును? నీవు ప్రతికూలవై బాధాకరముగ తోచినప్పుడు వలదనుకొన్నను నిన్ను జ్ఞప్తిలో పెట్టుకొనక తీరదు. నీవు నన్ను అనువర్తింపుచు, సానుభూతితో మెలగుచుండగా, నిన్ను వేఱుగ తలంచి జ్ఞప్తిలోనుంచుకొననేల? నీవు నాలో నైక్యసంధానమై యుండువు.’ అని బోధించి ఆమె సంశయమును బాపినాడు.

స్నేహితునికడనుండి మనకు ఒకడై తరమువచ్చినయెడల దానిని ఎంతయో మక్కువతో చూతుము. అయినను ఆయాద

రణకు కారణము ఆ కాగితముకాదు. దానిని వ్రాసిపంపిన న్నేహితునియొడ మనకుగల ప్రేమయే యిందు ప్రధానమైనది. అటులనే భార్యాభర్తలు మెలగవలయును. వారి శరీరములు ఉత్తరములవంటివి. వానిని రచించిన వాడు భగవంతుడు నుమీ. భర్తశరీరమునందు భార్యకును, భార్య శరీరమునందు భర్తకును, భగవంతుని సందేశము గోచరించవలసి యుండును. ఆ సందేశమును పంపు సర్వేశ్వరుని బట్టి, వారి తనువులు ప్రేమానురాగములకు పాత్రములు కావలెనేగాని, ఉత్తరపుకాగితమువలెనే తమంతటతాము, అనగా ఒండొరుల శరీరములు స్వయముగా, ప్రేమకు గురికాజాలవు.

ఇటుల భార్యాభర్తల ప్రేమభావములు పవిత్రభూతములుకాగా, క్రమేణ వారిదృష్టి విశాలతరమగును. భావములు ఉన్నతిగాంచును. విశ్వమంతయు భార్యయందు మూర్తిభవించి భర్తకును, భర్తయందు మూర్తిభవించి భార్యకును గోచరించవలయును. ఒండొరులు తమయందు సర్వేశ్వరుని ప్రతిబింబములనే చూచుకొనవలయును. అప్పుడు వారి సంతానము నరరూపముదాల్చిన పరమార్థికతయు పవిత్రప్రేమరాశియునై ప్రకాశించును. భార్య భార్య అను గారణమువలనగాక, ఆమెయందు అభివ్యక్తమౌ ఆత్మతేజమువలనను, భర్త భర్త అగు కారణమువలనగాక, వానియందు అభివ్యక్తమౌ ఆత్మతేజమువలనను ప్రేమార్హమగుచుండు. వివాహకాలమున వధూవరులను లక్ష్మీనారాయణుని భావనజేసి పాటలుపాడుట, మంత్రాలుచదువుట యిందుకొకే. వివాహధర్మము యిటుల కేవలము పారమార్థికమే యగుచున్నది.

II

ప్రతి గృహస్థుడును, గృహస్థాశ్రమమున ప్రవేశింప జూపు ప్రతి యువకుడును సదా జ్ఞప్తినుంచుకొనవలసిన అంశములు కొన్ని యీ క్రింద వ్రాయబడుచున్నవి.

ప్రతినరుడును భగవద్ధ్యానపరుడై యుండి ఫరబ్రహ్మ విషయకజ్ఞానమునే జీవితపరమావధిగ నెంచవలయును. ఎన్నెన్ని గ్రంథముల చదివినను, ఏయే విషయముల నేర్చినను ఏయే సమర్థతల గడించినను, ఎన్నెన్ని ఉద్యోగములను నిర్వర్తించినను సర్వమును తాను తరించు సాధనములుగ మాత్రమే యుండవలయును.

ఈలోకములో భార్య, సంతానము, అతిథి, అభ్యాగతి, తల్లి, తండ్రి, స్నేహితుడు, సేవకుడు మొదలగు అందఱి యెడలను తన విధులను సమగ్రముగ నిరంతరము నెఱవేర్చుచు, తాను ఆచరించు సర్వకార్యములను ఈశ్వరార్పితములుగ జేయవలయును.

ఏవాసికుపకారముజేసినను, వాని రూపమున ప్రత్యక్షమైన భగవంతునకే నీవు సేవజేసినటుల భావింపవలయును. అప్పుడు వాని కృతజ్ఞతగాని కృతఘ్నతగాని నీవిచారణకేరాదు. ఎంతటి ఘనకార్యములును నీవు కావించినను అవియెల్ల భగవదర్పిత సేవలేగాన కీర్తిప్రతిష్ఠలకై యెదురుచూడతగదు.

నీ సర్వసంపదలును, ధనముగాని, తేత్రములుగాని, బంధుకోటిగాని, స్నేహబృందముగాని, బుద్ధివిశేషముగాని, శారీరక సమర్థతగాని, సమస్తమును సాధుసేవకొఱకును,

దీనరక్షణకొఱకును భగవంతుడు నీకిచ్చెనని విశ్వసింపుము. వాని వినియోగమునుగూర్చి నీవు భగవంతునికి సమాధానము జెప్పవలసియందువు. భగవంతుని నేవకుడవుగా వానిని వినియోగము చేయుచు వరించునప్పుడు నీకు అత్యంతము అవసరమగునంతవరకు వానిని నీవును అనుభవించుటకు అధికారముండును. భోగలాలసతచేత హెచ్చుగ అనుభవించినను, లోభముచేత దాచిపెట్టుకొనినను, నిర్లక్ష్యముచేత దుర్వినియోగము చేసినను నీవు అపచారము చేసినవాడవగుదువు. గృహస్థుడు తప్ప తక్కిన మూడశ్రమములవారును ధనార్జనము చేయతగదు. పీరిని పోషించు బాధ్యత గృహస్థునిదే అగుచున్నది.

పెద్దలయెడ పరమపూజ్యభావము కలిగియుండవలయును. వారియెదుట పరిహాసములు ఆడదగదు. ఆగ్రహమును ఉద్దేశ్యమును చూపరాదు. గురువునకును తలిదండ్రులకును అనుదినమును నమస్కారము జేయవలయును.

భార్యను భర్తయు, భర్తను భార్యయు ఆధ్యాత్మిక జీవయాత్రయందుతోడుగవచ్చు యాత్రీకురాలుగను యాత్రీకుడుగను భావించి ఒండొరుల సారమార్థిక పరిణామమేగమ్యముగ నెంచవలయును. ఇంద్రియ భోగములకై ఒక్కసంసారముగ కూడితిమని యెన్నడును భావింపతగదు.

సంతానముగనుట లోకనేవ కొఱకగు పవిత్రధర్మముగ నెంచవలయును. దుష్టసంతానమును కనుట మహాపాపము. తండ్రి మరణించునప్పుడు కుమారునితో 'నాచేత నేర్వబడిన వేదములను నీవు పఠింపుము; నాచేత చేయబడుచు వచ్చిన సత్కర్మలను నీవు నిర్వహింపుము; నాచే సంపాదించ

బడిన సంపదపు నీవుకమ్ము. అని పలుకగా కుమారుడు వానిని అన్నిటిని నెరవేర్చునటుల ప్రమాణము జేయవలయునని మన శాస్త్రములు విధింపుచున్నది. దీనింబట్టి సంతానమునకు ఉద్దేశమేమొ స్పష్టపడగలదు. కామోపశాంతికి ఫలముగా సంతానమును కనుట మానవునకు అర్హకృత్యముకాదు. అది కడుదూష్యము.

ఇంద్రియనిగ్రహము సర్వవిధముల నరునికి ముఖ్యధర్మము. సత్సంతాన ప్రాప్తికొఱకు తప్ప భార్యాభర్తలు సంయోగ మొనర్పదగదు. ఇద్దఱు మువ్వరు బిడ్డలు పుట్టిన అనంతరము భార్యాభర్తలు సోదరీసోదరులవలె వర్తింపుచు, బ్రహ్మచర్య దీక్షను పూనవలయును. భార్యాభర్తలు యేకశయ్యను పడుండ తగదు. వేర్వేఱు గదులందు శయనించుట శ్రేష్ఠము.

కామోద్రేకమునకు కారణములగు భావములను నీడఱిసి రానీకుము. అటువంటి భావములకు మూలములగు మాటలను వినకుము. అట్టి పుస్తకముల జదువకుము. అట్టి నాటకములను సినిమాలను చూడకుము. కామోద్రేకము కల్గినప్పుడెల్ల చన్నీటిలో స్నానముజేయుము. నీ శీలమును పవిత్రవంతముజేసి బలపఱచు నుబోధలను వినుము. అట్టి పుస్తకములనే జదువుము. అట్టి నాటకాదులనే చూడుము. శీలనిర్మాణము తప్ప నీ జీవితమున నీకు గమ్యార్థమే లేదు.

బీదసావలయెడ కరుణను అలవఱచుకొనుము. త్యాగమును సాధనజేయుము. స్వార్థమును దూరముగ నుంచుము. ఆశాపాశములే నిన్ను పిటికివానిగ జేయునని నమ్ముము. సుఖలాలసయు, కష్టమునందు అయిష్టమును విడిచితివా నీకు యెంతయు ధీరత సమకురగలదు.

ధర్మపరాయణత స్వార్థపరులకు చిక్కదు. ధర్మనిర్వహణమునకు ధైర్యము అవసరము. కష్టములకు వెఱచువాడు ధర్మమును అంటిపట్టి యుండజాలడు.

ఏ కార్యముజేసినను స్వబుద్ధిని ప్రమాణముగ జేసికొనుము. పెద్దలుగాని, శాస్త్రముగాని విధించు కార్యమును చేయుటకు నీవు ఒడంబడినప్పుడు, ఆ ఒడంబడికచేత అది నీబుద్ధియొక్క నిర్ణయమే అయ్యెనని తలంచుము. అటులనే నీవుయెవరి ప్రోత్సాహముచేత దుష్కార్యముజేసినను, అది నీబుద్ధియొక్క నిర్ణయమును బడసిన స్థిమృతనే జరిగినదిగను, దానికి నీవే బాధ్యుడవుగను యెంచుము! బాధ్యతను యితరులపై ని పడవేయజూడకుము.

నీబాధ్యతను చక్కగ నిర్వహించుటకు నీజ్ఞానమును బలపఱచు కొనుచుండవలయును. నీజ్ఞానము పెరిగిన కొలదిని నీ అంతరాత్మ బలపడుచుండును. నీ ఆత్మతేజము ప్రకాశమునకు వచ్చుచుండును. ఎంతసద్భావముతో నీవు యితరులకు విధేయుడవై నడచుచున్నను, వారెంత ఘనులైనను కూడ, నీ స్వయంనిర్ణయము అందు లేదేని నీ బాధ్యత ఉపేక్షింపబడుచున్నటుల గ్రహించుము.

ఏ విషయమైనను ధర్మమా కాదా అను విచారణ మీదనే నిర్ణయము కావలయునుగాని, నీకు లాభదాయకమా కాదా అను చింతకు అవకాశముండలేదు. లాభనష్టములు ఆప్రధానములు. లాభనష్టముల చింతయే కామము. కేవలధర్మచింతయే వైరాగ్యము. విషయములందు లాభాపేక్షను చొనుపుటే మోహము. ఆ మోహమును త్రేంచుటే వైరాగ్యము. విషయములంగూర్చి అజ్ఞానముతో వర్తింపక

ఏడుచుటే వై రాగ్యముగాని, లోపల ఆశ వీడించుచుండగా విషయములందు వ రింపక విడిచినను వై రాగ్యముకాదు.

అజ్ఞానముతో గూడిన ప్రేమ మోహము. జ్ఞానము కలిగి, పేరాళలు వీడి, యెన్ని వ్యవహారముల కావించుచున్నను వై రాగ్యమునకు భంగమురాదు. విరాగి అగుటకు సంసారమును విడువ నవసరములేదు. లోకవ్యవహారములను త్యజించుటవశ్య కతయు లేదు. వానింగూర్చిన మోహమువిడిచి అందేవ ర్తింప వచ్చును. సుఖాభిలాష లాభచింత కష్టభీతి మోహమునకు మూలకందములును, వై రాగ్యనాశకరములును అగునేగాని కేవల వ్యవహారములందు గుణదోషము లుండవు.

ఇతరుల కష్టార్థమును వారియిష్టముతోడ చమత్కార ముగా సంగ్రహించినను, దౌర్జన్యమున లాగికొనినను దోషమే! అందుమూలమున ఋణగ్రస్తత యేర్పడుచున్నది. సమానమగు ప్రతిఫలమునొసగక యెవరివలనను దేనిని నంగీకరింపతగదు. యిచ్చునాడు సర్వత్ర ధన్యుడు. పుచ్చుకొనువాడు సర్వత్ర భిక్షుడే.

అన్నదానము, ద్రవ్యదానము, కన్యాదానము, విద్యా దానము, పరమార్థజ్ఞాన దానము, ఉత్తరోత్తరము ఘనతరములు.

కేవలము జాలితలచి దానము చేయరాదు. దానము పొందువానికి నీవుయిచ్చునది తేమకరముగ నుండవలయును. దానముచేయుశక్తియుండి, అవసరము కలిగినప్పుడు ఉపేక్షించువాడు పాతకి అగును. చోరుజే అనదగును.

గృహస్థునికి జ్ఞానార్జనము మొదటివిధి; ద్రవ్యార్జనము రెండవది; వానిని నద్వినయోగము చేయుట మూడవది. ఈ

విధులను ఉల్లంఘించు గృహస్థుడు తానుచెడి, తనవలనపోషణ పొందవలసినవారిని ఎందఱిని నవ్వుపఱచిన పాపమును పొందును.

కృషిచేయుట గృహస్థుని ముఖ్యధర్మము. ఏ గృహస్థుడు తనదేశముకొఱకు, సంఘముకొఱకు, దైవముకొఱకు, ధర్మముకొఱకు ప్రాణములనైనను ఒగ్గి పాటుపడునో అతడు మహాతపస్సంపన్నుడగు యోగి ఒడయు సద్గతిని పొందగలడు.

అన్నికర్మములును, విధులును, వృత్తులును సమానములే. హెచ్చుతగ్గులనునవి వానిని నిర్వహించు విధమువలనను, వానియందు ప్రవేశ పెట్టు భావమువలనను గలుగుచుండును. చక్కగ విధులను ఉద్బుధులకివాడును, ధర్మముగపరిపాలనము చేయు రాజును భగవంతుని దృష్టిలో సమానులే. దుర్విశిష్టుడును, ఉదాసీనుడునగు చక్రవర్తి భక్తిశ్రద్ధలతో ఊడిగము చేయు దాసికన్న నికృష్టుడనుట సత్యము.

ఎవడు యేవృత్తికర్తనో, అది వానికి స్వధర్మము అగును. స్వధర్మము శ్రేయస్కరము. స్వధర్మభంగకరమగు పరధర్మము ఎంత బాగుగ నిర్వర్తింపబడినను అనర్థదాయకమేయగును. స్వధర్మము విడుచుట సర్వత్ర పాపహేతువగును.

పాఠశాలకాలము అభిలషించు గృహస్థులు అనుదినమును ఏదోయొకపరోపకారకార్యమును నిర్వహింపుచుండవలయును. లోభమును, యింద్రియ లాలసను జయించుటకు ఇదిఒక ఉపాయము. శరీరస్పృహను మఱచుటకు యిది ఒక సాధనయగును.

మనస్సు సాధారణముగా నూతనచూర్ణములను నడుచుటకును, నూతన సాధనలను అవలంబించుటకును పూనిక చూపదు. కాబట్టి ప్రతిదినమును ఒక యేకాంతస్థలము నేర్పఱచు

కొని అచ్చట కొంతకాలము భగవద్ధ్యానము జేయుట అలవట
చుకొనవలయును. మొదట ఇది బహు కష్టసాధ్యముగ
నుండును. దీర్ఘకాలమునకేని దీనివలన శాంతియు, ఆనంద
మును లభింపగలవు. అనేక దుఃఖనమయములందు ఈ అభ్యా
సము లాభప్రదమగును.

సాధునంగమున తటచుగా కాలము గడుపుట మంచిది.
మొట్టమొదట దానివలన ప్రతిఫలము అంతగా గోచరించదు.
కాని ఈ అభ్యాసమువలన భక్తిశ్రద్ధలును, ధర్మనిరతియు
మనకు తెలియకుండనే మన హృదయములందు పాదుకొని ప్రవ
ర్ధనము కాంచగలవు. అయినను నిజమగు సాధువులను కనిపెట్టి
వారి సహవాసమునకు గడంగవలయును.

సంసారమునందు లిప్పులుగాక మెలంగవలయును. బిడ్డలు
బంధువులు నావారే యను మమకారమును, మోహమును
పూనదగదు. వారెల్ల జగన్నాథుని సంతానమనియు, నీవు
వారినేవకై నియమింపబడితివనియు భావన జేయవలయును.
దేవునికి యిచ్చయున్నంతకాలము నిన్ను వారి సేవాసహవాస
ములందు ఆనందమును పడయనిచ్చును. తదుపరి వారిని నీకడ
నుండి తొలగించును. లేదా నిన్ను వారికడనుండి తొల
గించును. నీవు తల్లివై నను, తండ్రివై నను, సదా మెలకువతో
ఇట్టి సంఘట్టనమునకు సంసిద్ధముగ నుండినయెడల, నిన్ను దుఃఖ
ములు అలముకొనవు. బంధునాశముగాని, సంతాననష్టముగాని
నిన్ను వివశునిజేసి శోకమున ముంచజాలదు.

నకలమును ఈశ్వరుని నిర్ణయమునకు విడిచి సర్వత్ర
ఆనందమును శాంతిని పడయజూచుము.

శ్రీ సద్గురు మలయాళస్వామిలవారి గ్రంథములు.

1. శ్రీ శుక్లవేదాంత తనూభాస్కరము	...	3-0-0
2. శ్రీస్వబోధసుధాకరము	...	1-8-0
3. ఓంకారము (ప్రణవోపాసన)	...	1-4-0
4. ప్రశ్నోత్తర మాణిక్యమాల	...	2-0-0
5. స్తోత్రమంజరీ	...	0-8-0
6. గీతాశయము	...	0-10-0
7. ధ్యనేతువు	...	4-0-0
8. ఉపదేశామృతము (ప్రథమభాగము)	...	0-8-0
9. డిటా (ద్వితీయభాగము)	...	0-10-0
10. డిటా (తృతీయభాగము)	...	1-8-0
11. సాధుదర్శనము	...	0-4-0
12. శ్రీవేంకటేశాది పూజాపంచరత్నమాల	...	0-12-0
13. ధ్యానామృతము	...	0-8-0
14. సుప్రబోధము	...	0-4-0
15. సాంఖ్యయోగము	...	0-4-0
16. యథార్థభారతి, చిన్నపాత్రము	...	0-2-0
17. ఓంకారపటము	...	0-4-0
18. శ్రీభగవద్గీత 1. మూలము, 2. పదవిభాగము, 3. పతి పదార్థము, 4. తాత్పర్యము 5. విశేషారములతో కూడినది.	...	6-0-0
19. " మూలము, తాత్పర్యముతో కూడినది	...	2-0-0
20. శ్రీభగవద్గీత మూలము	...	0-10-0
21. శ్రీబాలయోగిని	...	4-8-0
22. లోకోదారకము	...	4-0-0
23. ఈశ్వరకృప	...	6-0-0
24. బ్రహ్మవిద్య	...	0-12-0
25. సన్న్యాసయోగము	...	1-2-0
26. యజ్ఞము	...	0-8-0
27. పాతశాల యోగదర్శనము	...	5-0-0
28. మాయాను మాయామచేయట	...	0-12-0

పలమునాగు ఈ శ్రీవిలాసమునకు వ్రాసి రెప్పించుకొనవచ్చును:—
శ్రీచార్యసాగ్రమము, ఏర్పడుచోస్తు, (చిత్తూరు జిల్లా.)

శ్రీ యోగవాసిష్ఠము.

ఈ మహాగ్రంథము ఇదివరకు తెనుగులో సంపూర్ణముగా ముద్రించియుండలేదు. 32000 శ్లోకములుగలదు. శ్రీవసిష్ఠ మనీంద్రులు శ్రీరామచంద్రులకొఱకుపదేశించిన సమస్తవేదాంత సారగర్భితములగు యుపదేశవచనములతో గూడియున్నది. ఇది 6 ప్రకరణములతోగూడినది. త్రేతాయుగమున శ్రీరామచంద్రులకు వసిష్ఠ మనీంద్రుడుపదేశించిన నీ మహాన్నతిగ్రంథమును ఇదివరకాంధ్రానువాదము నెవరు చేసియుండలేదు. ఇది సంపూర్ణముగానిప్పుడు వ్యాసాశ్రమముతరపున శ్లోక తాత్పర్యములతో ముద్రించడమైనది. ఇది పూర్వార్థమనియు, ఉత్తరార్థమనియు రెండుభాగములు.

పూర్వార్థము రెండు సంపుటములు. వెల రు. 20-0-0

ఉత్తరార్ధమును ,, ,, 25-0-0

తెప్పించువారు రైల్వేమార్గముగా తెప్పించిన చాచిచాలతగ్గిపోవును. ఎక్కడైనా పూర్వార్థము రెండు వాల్చములున్న, ఉత్తరార్థము రెండు వాల్చములున్న, లేక నాలుగు వాల్చములున్న ఒకేతూరి కొనవలసివేగాని, ఒక్కొక్క వాల్చము ప్రత్యేకముగా నివ్వబడదు.

శ్రీ మహాభగవద్గీత.

(గీతార్థదీపికా సహితము)

ఈ గ్రంథమున శ్రీశంకరాచార్య స్వాములవారున్న, వారి అనుయాయులగు (1) శ్రీశంకరానంద, శ్రీమధ్నూదన సరస్వతి, (2) శ్రీధర, (3) శ్రీ ఆనందగిరిస్వాములు మొదలయినవారి భాష్యసారములున్న, శ్రీరామానుజాచార్య స్వాములవారున్న, వారి అనుయాయులగు శ్రీవేదాంత దేశికాచార్యులవారి భాష్యసారమున్న, శ్రీమద్వాచార్య స్వాములున్న, వారి అనుయాయులగు శ్రీరాఘవేంద్రస్వాములవారి భాష్యసారమున్న చూడగలరు.

దీనిని శుద్ధమయిన ఇంగ్లీషు కాగితములో రాయల్ సెజాలో ముద్రించి
మంచి క్యాబిన్లో జైండు చేయబడినది. [దీనిపల రు. 14-0-0]

యథార్థభారతి. ఆధ్యాత్మిక విద్యావిషయిక మాసపత్రిక.

చందా నం 1-కి రు. 4—0—0.

ఏ యాధ్యాత్మిక జ్ఞానము వేదములచే తెలుపబడెనో, విజ్ఞానము ఖండాంతరములచే నాదరింపబడెనో, యేజ్ఞానము బంధవిమోచనకారియో యాజ్ఞానము తెలుపుటకే యీ పత్రిక వెల్వడెను. ఈ పత్రిక నాదరించుట యనగా మీ పూర్వముల పవిత్రభావము బెంచుటయని మీకే తెలియును. దీనియందు ఉపనిషత్సారము, అనేక మహాత్ముల తత్వోపదేశము మొదలగు నవి ముద్రింపబడును.

ము క్తి స్తో పా న ది న చ ర్య .

ఇది దై రీయాపముగానుండును. యెప్పుడుకొనినను ఆ తేదీ నుండి సంవత్సరము పూర్తిగా శివ రోజులకు ఒక్కొక్క పేజీచొప్పున వ్రాటుచేయడమైనది. భక్తి, జ్ఞాన, వైరాగ్యసారమును బెలిపెడ శ్లోకమున్ను, తాత్పర్యమున్ను ప్రతి పేజీలోనుండును. క్రింద దిన చర్యవ్రాయుటకు కొంతకాగితము మిగిలియుండును. క్రింద దిన చర్యను, అనుభవమును వ్రాసుకొనవచ్చును. వెల 1-10-0

జ్ఞా నో ద య దై రి .

ఇది పై జెప్పినవిధముగా శివ రోజులలో తనయనుభవమును దినచర్యను వ్రాసుకొనవచ్చును. ఎప్పుడుకొనినను ఆ తేదీ నుండి సంవత్సరాస్త్యము వరకు వ్రాసేలాగున చేయడమైనది. ఒక్కొక్క పేజీలోను శ్రీబుద్ధ, శ్రీయేనుక్రీస్తు, శ్రీమహమ్మదునబీ, శ్రీశంకర, శ్రీరామకృష్ణ పరమహంస, శ్రీవివేకానంద, శ్రీరామతీర్థులు మొదలగువారి దివ్యోపదేశములతో గూడియున్నది. [వెల రు. 1-8-0

వలయువారు—మేనేజరు, శ్రీ వ్యా సా శ్ర మ మ,

ఏర్పడు చోస్టు, (చిత్తూరుజిల్లా.)

మహాసూ ఫౌండేషన్
పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA 107 B 180
పుస్తకం పేరు	గృహ నిర్మాణము శాస్త్రము
తారీఖు	25/10/24
ముందు లభ్య	Yes
వెనుక లభ్య	Yes
మొత్తం పేజీలు	67
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
భాష పేజీలు	NO
లేఖ పేజీలు	NO
తయారు చేసినది	Haseema
పేజీలు విడదీసినది	HASEEMA
ప్రింట్ చేసినది	PRATHYUSHA
పరిశ్ల చేసినది	SANDHYA
పేజీలు పరిశూనినది	
లైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
ప్రింట్ చెయ్యబడినది	NO
తప్పులు	NO
పరిస్థితి	Good